

ТРАВЕНЬ

ISSN 0132-4462

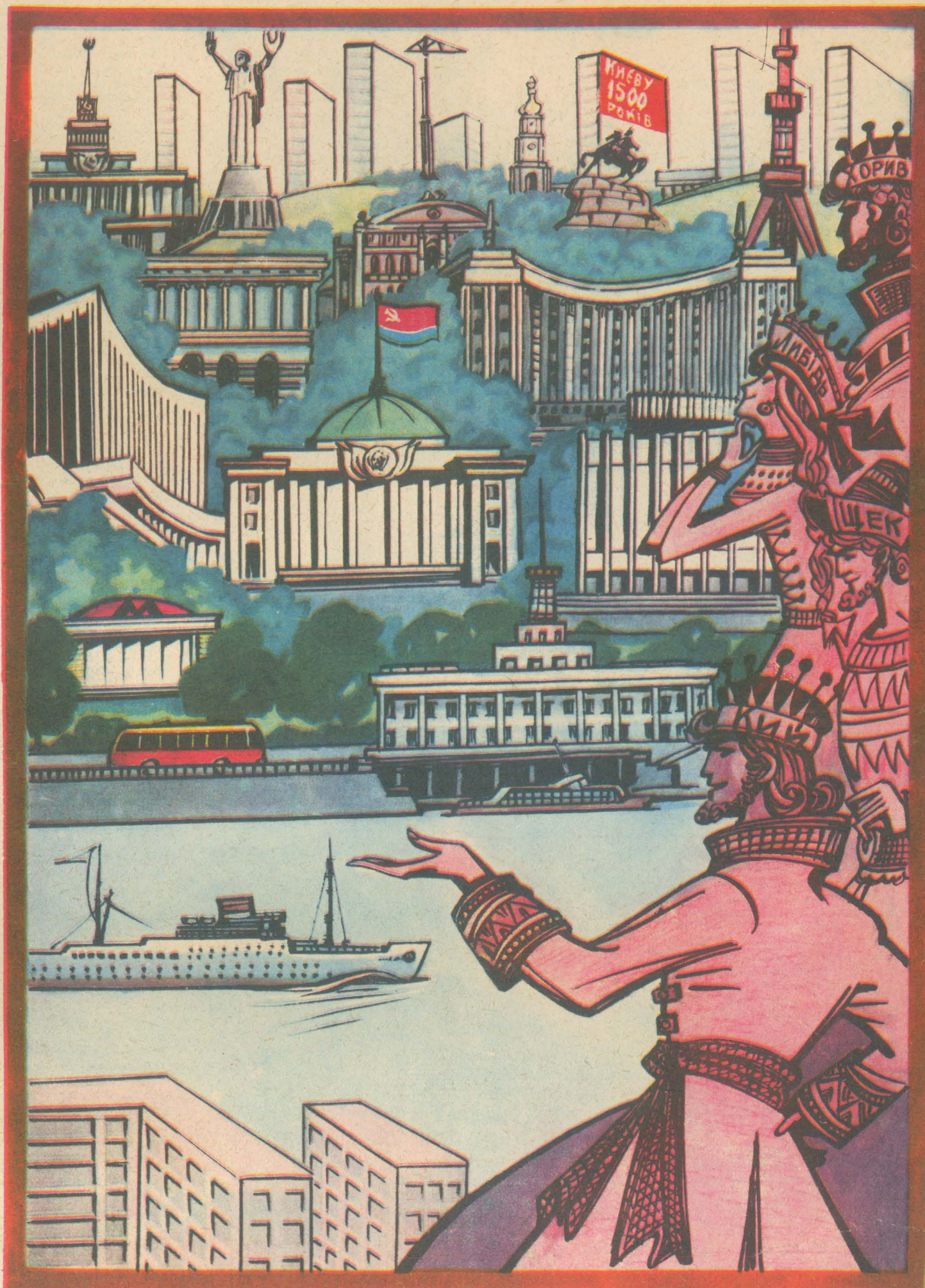
1982

Київ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Виходить
з січня 1927 р.

№10 (1124)

Ціна номера 30 коп.

Київ: чи снилося нам, що так розростеться, так розквітне заснований
нами град Київ!

БРАТЕРСТВА СВЯТО

И быша 3 братья... и
сестра их Лыбедь...
И створиша град во имя
брата своего старейшого
и нарекоша имя ему Киев.
«Повість
временних літ».

Що так воно, то, справді, таки — так:
Був розум у братів і гарний смак,
І тут — їм не потрібні адвокати:
Як не поглянь і як не поверни,
А дуже вдатне спромоглись вони
Для забудови місце підшукати.

А це ж — півділа!.. І за певний строк
На горах народився городок,
Де у Дніпро Почайна гнала воду,
Та як пішов, та як пішов у ріст!..
І виріс — аж як «мати руських міст»,
Хоч сам — і чоловічого же роду.

І в факті цим немає протиріч:
Град Кия — кризь бурхливий плин сторіч,
Кризь їхній блиск, і їхню тьму незрячу
Ніс, як святий, коштовний скарб несуть,
Свою жіночо-лагідну красу,
Свою несхитно-чоловічу вдачу.

Ні половець, аніже печеніг
Тії краси спалюжити не зміг;
Та що казати — фашистські орди,
На що вже практиковані були! —
Але й вони, трикляті, не змогли
Зламать його стійкий характер гордий.

І ось уже п'ятнадцять він століть
На горах уподобаних стоїть,
Хоч, власне, до душі йому й долини
(Візьмімо хоч би той таки ж Поділ).
А нині кличе всіх за дружній стіл:
Справляє — вперше! — власні іменини!

Для родичів і друзів — хліб та сіль!
І йдуть вони та йдуть звідусіль —
З країв своїх, чужих, близьких, далеких.
Не лиш до Рима, тут чи верть, чи круть —
Дороги всі й до Києва ведуть,
І навіть та, що «із варяг у греки»...

Тож, думається, саме із руки
(Та й до ладу було б воно таки)
Зробить одну, похвальну дуже, справу:
На славне свято запросить до нас
Когось із предків, що й у давній час
Примножували міста Кия Славу.

II

Якби захід ми задумали такий,
Певно, першим нам на думку спав би Кий:
Перший в ділі — і в пошані перший завше!
Але ж — факт, і нам його не обійти:
Ще сестра була у Кия та брати!
Вони ж також не сиділи, руки склавши!

Працьовиті були Либідь, Шек, Хорив,
Трудовий — усіх охоплював порив!
Одне слово, вся родина прехороша.
Тож не лиш самого Кия, ей же ей,
А усіх просити слід на ювілей,
Бо ж гуртом «створиша град и нарекоша»!

А при цім таке підкреслити б хотів:
Не забудьмо ще й про інших двох братів:
Наша пам'ять — то і честі нашої міра;
Їх зобидити — для нас то був би гріх
(Досить того, що Олег зобидив їх).
Словом, треба запросити Аскольда й Діра.

Та й Олег, що на воротах щит прибив
(Чим шарварку у Царграді наробив), —
Як без нього іменини святкувати?!
Він за морем славу ж Києву здобув!
Плюс до того (бо ж Олегом віщим був!)
Перший люду сповістив, що Київ — мати!

Ну, а Ольга! То ж була, як свідчать всі,
Наймудріша тоді жінка на Русі.
І не даром йде така про неї слава!
Ну, а жінка, та ще й мудра, — то не жарт.
Вшанувати, безумовно, Ольгу варт.
І, звичайно, її сина Святослава.

А узяти Володимирів обох —
Із хрестом та Мономаха — свідок бог:
Запросити їх — ніхто не буде проти;
З них бо кожен, як на той далекий вік,
Хоч і князь, а — прогресивний чоловік,
І обидва — непідробні патріоти.

Або перший книголюб наш, Ярослав,
Що в народі назву Мудрого дістав,
Що в ту пору, неспокійну і далеку,
Добру славу і пошану заслужив
Тим, що вельми книжним словом дорожив,
І, як кажуть, навіть мав бібліотеку!

(Слід при цім деталь відзначити одну:
Він книжки любив не лиш за їх ціну,
А у серці мав до них повагу ширу,
І коли уже збирав, то не дарма:
Ще хотів собі прибавити ума,
А не просто — «умельшовував» квартиру).

III

От і треба попідумати, погадати,
Як на гостя кандидата підібрати;
Щоб і знатний, і удатний був то гість,
І — проста, а не якась там біла кість...
Є такий на оці в мене, признаюсь,
За якого поручитись не боюсь.
Та й ви станете, гадаю, на мій бік.
Симпатичний то, культурний чоловік,
Князю жодному — не брат і ані сват.
Одне слово, той, що треба, кандидат!
Ані нас, ані себе не підведе...
Та стривайте, онде він уже іде...

IV

День розпромінився чудесно,
Зело бує молоде...
Наш перший літописець Нестор
Святковим Києвом іде.

В незмінній скуфії чернечій
(Що нині — дивно, взагалі!),
Волосся спало аж на плечі,
Хламида чорна — до землі.

Здавалося б, усе — на подив,
Як збоку глянути, а от,
Привиклий до сюрпризів моди,
Вже й не дивується народ.

Та й добре це, казавши чесно,
Що не здається він чудним...
Простує вулицею Нестор...
Давайте — рушимо за ним.

V

Враз він, здивований без міри,
Закляк. Очам своїм не вірить:
— Що виджу?! Золоті врата!
Минуло стільки літ, а брама —
Аки новенька! Така сама!

Се — просто чудо! Ліпота-а!..
А навкруги ж, ні дати ні взяти,
Самі двірці нові стоять!

На схил виходимо дніпровий...
На лоб у гостя лізуть брови:
Таке й не снилося колись —
Ген за Дніпром, де було голо,
Та на болоні за Подолом
Палаці білі піднялись!..
Скубе борідку Нестор
та
Шепоче: — То-то ліпота-а!..

В бібліотеці побували.
Оглянувши книжки, журнали,
Не стримавсь книжник: — Чудеса!
Хвалю се вельми і приємлю!
Знаць, Ярослав у лепську землю
Посіяв книжні словеса!
І добре жниво дав засів —
Днесь, виджу, грамотні усі!..

Виріє Київ... Різномілика
Шумить, гуде на всіх языках,
Де не піди, людська юрма...
Се — Несторові інтересно,
Але, казавши правду, Нестор
В одним — не добере ума:
Звідкіль то стільки лиць, імен
Народів різних і племен?!

Чому, для чого звідусюди
У Київ — град зібрались люди?..
Чи то заводиться на брань,
Чи привезли Русі данину,
Чи, може, у лиху годину,
Самі приїхали по дань?!

VI

Напевно, дехто (ну, признайтесь чесно)
Тут скрушно головою похитав:
Який, мовляв, наївний отой Нестор,
Якщо вже не сказати — темнота!..

Шановні! Поспішайте, їй-бо, не варто.
Не дуже строго Нестора судіть:
Він у наш день, сюди, на наше свято
Прибув, сказати би, із глибин століть!

Ну, а тоді ж було не те, що нині.
То ж він, свого часу й епохи син,
Не вельми-то веселий досвід виніс
Із тих, не дуже й світлих вже, глибин.

Чи ж слід за це осуджувать людину?!
Тим більш, як ширше глянуть, то воно
Виходить, що у думці про данину
Рациональне є-таки зерно!..

VII

Шумить Хрещатик юно і святково...
Зійшлися різні роди й племена...
Хоч не однаке материнське слово,
Але Вітчизна-мати в нас — одна!

У чорний час фашистської навали
Стояли ми пліч-о-пліч, як брати,
Життям — данину смерті оддавали,
Щоб Києву життя уберегти!

А нині — мов Дніпро весняні води,
Збирає Київ нашу всю сім'ю,
Й несуть йому побратані народи
Безцінну дань! — любов несуть свою!

Вона живе у ділі їх і слові!
А ми — од всього серця, навзаєм
Данину ширу нашої любові
Своїм братам і друзям воздаєм!..

VIII

Та, врешті, все збагнув і Нестор
І прогололив: — Зело рад,
Що ушановує братерство
Наш, створений братами, град.

Нас не здолають супостати,
Понеже силу отаку, —
Братерства силу — не здолати!
І се аз істинно реку!!

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

НАЙПОПУЛЯРНІША ЦИФРА

Спитайте сьогодні першокласницю київської середньої школи і київського довгожителя, гордість знаменитого інституту геронтології, скільки їм років, і усі вони, не замислюючись, відкажуть — тисячу п'ятсот. Навіть киянкам, яким завжди до тридцяти, сьогодні теж півтори тисячі. Тому, що всі ми, кияни, відчуваємо себе іменинниками.

Київ називають і древнім, і вічномолодим, і золотоголовим, і величавим, містом-садом і містом-трудолюбивим, матір'ю міст руських і містом-побратимом, серцем України... Бальзак називав його північним Римом, красу Києва порівнював з красою Парижа Теодор Драйзер, а нашу Русанівку величають Венецією.

Саме у нас, у Києві, вперше заблищали штучні алмази і повис над широким Дніпром перший у світі суцільнозварний міст. У Києві з'явилися перші давньоруські книги, написані першим письменником Нестором-літописцем для першої на Русі бібліотеки, заснованої Ярославом Мудрим. І... перший несвідомий читач, який бібліотечну книгу досі не повернув. У Києві побіг по рейках перший у нашій країні трамвай і, звісно, народився перший трамвайний засць. У Києві з'явився перший на Русі водогін і перші сантехніки-варяги, перший гостинний двір і, отже, перші таблички «вільних місць немає», деякі з них, на жаль, збереглися до наших днів.

Ну, а якщо серйозно, то Києву є чим пишатись. І не тільки славним минулим, а передусім — сьогоденням. Свого часу відомий льотчик Нестеров зробив у київському небі не менш відому петлю, а сьогодні петлі навколо всієї земної кулі роблять народжені у Києві знамениті АНУ. Київські фотоапарати здобули популярність не тільки на земній кулі, а й далеко за її межами. Ні, ми не обмовились: наші космонавти у польоті користуються тільки київськими фотоапаратами «Салют». Куди б ви не поїхали, ви зустрінетеся з продукцією нашого «Трансигналу». Що б не будували, не обійдетеся без машин

«Червоного екскаватора». Нема нічого міцнішого у світі від з'єднань, запропонованих інститутом електрозварювання імені Патона, і немає таких з'єднань, які б не розрізали у інституті надміцних матеріалів. Немає розумніших машин, ніж у інституті кібернетики, і немає сердечніших людей, ніж у республіканському центрі серцевої і грудної хірургії, славногозвісної клініці Амосова... Немає... Справді, чого у Києві немає?

У Києві немає жодного району без парків і садів, жодної вулиці без дерев. У нас у місті немає продавців газводи і пива, які недоливають, їх повністю замінили автомати. Немає киян, які б не полюбили спорту. Молоді кияни, звичайно, більш за все люблять футбол, а похилого віку — біг підтюпцем. І тому дев'яносторічному киянину більше шістдесят років не даси.

У нас немає потреби думати про місце для відпочинку. В нас усе під боком. Під яким? Під правим — тінисті київські ліси. Під лівим — розкішні золоті дніпровські пляжі. «Редкая птица долетит до середины Днепра», — писав Гоголь. Не знаємо, як у часи Гоголя, але зараз Дніпро перелітають не тільки птахи, а й блакитні експresi метрополітену. У вихідні вони доставляють на київські пляжі до двохсот тисяч киян і до... ста тисяч транзисторних приймачів і магнітофонів.

Гляньте ліворуч. Втім, дивіться, куди хочете, ліворуч, праворуч, прямо... І всюди ви побачите зелені насадження. Перед вами жива емблема міста, його символ — київські каштани, навесні одягнені у білопінні шати. Коли у Києві цвітуть каштани, разом з ними розцвітає місто.

Вас хвилює питання, чи їстівні київські каштани? Так, але їсти їх треба очима. Спробуйте, і ви одразу відчуєте себе вдвоє молодшим і у стократ здоровішим. Київські каштани — це бальзам, бальзам для душі. Як, до речі, і унікальні київські тополі на бульварі Шевченка. Немає в світі нічого стрункішого

за них, крім... київських дівчат. Може, тому навколо так багато закоханих. Вони окупували парки і сквери, бульвари і знамениті дніпровські схили. Кажуть, що коли цвітуть каштани, на кожний квадратний метр схилів припадає по дві з половиною пари. Що це за половина? Це старшокласники, абітурієнти, студенти. І немає, мабуть, такої лави, яка б не чула закону Ома, на якій би не переживали за Катерину чи Наташу Ростову.

До речі, у Києві немає туристів. Сьогодні усі приїжджі для нас — дорогі, бажані гості...

А що ж є в Києві? Є близько 400 промислових підприємств, понад 300 науково-дослідних і проєктних установ, 300 шкіл, 18 вузів, 26 державних музеїв, 16 видавництв, 20 стадіонів, 12 театрів... Кожного дня 375 киян стають новоселами, протягом дня у Києві виробляється 95 тисяч пар взуття, 1800 магнітофонів, 110 телевізорів, на мільйон карбованців швейних виробів.

Проте найпопулярнішою сьогодні стала цифра 1500. Судіть самі, у Києві:

...близько 1500 бібліотек, їх найчастіше відвідувачі — 1500 сотень київських студентів;

...на 1500 спортивних майданчиках зростає майбутня зміна київського «Динамо», яке, до речі, провела вже майже 1500 м'ячів у ворота суперників.

...на 1500 кілометрів простяглися київські вулиці, по них щороку провозять 1500 мільйонів пасажирів працівники громадського транспорту міста;

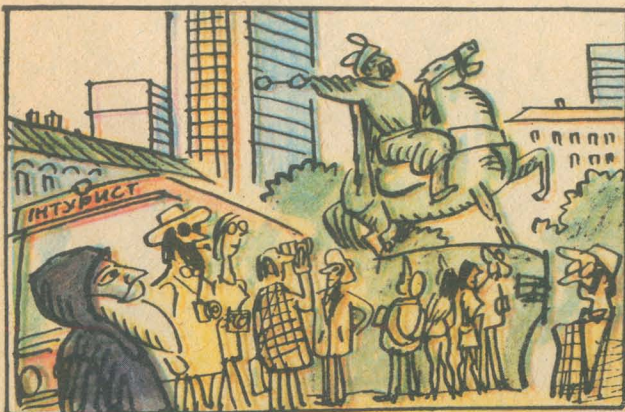
...1500 новонароджених киян і 1500 новонароджених киянок щомісяця роблять щасливими своїх матерів і батьків.

Можна було б навести ще 1500 красномовних прикладів, висловити 1500 щирих побажань, але ми скажемо коротко: 1500 разів по 1500 років тобі цвісти і розцвітати, наше рідне місто!

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

ХОДІННЯ НЕСТОРА-ЛІТОПИСЦЯ ПО КИЄВУ

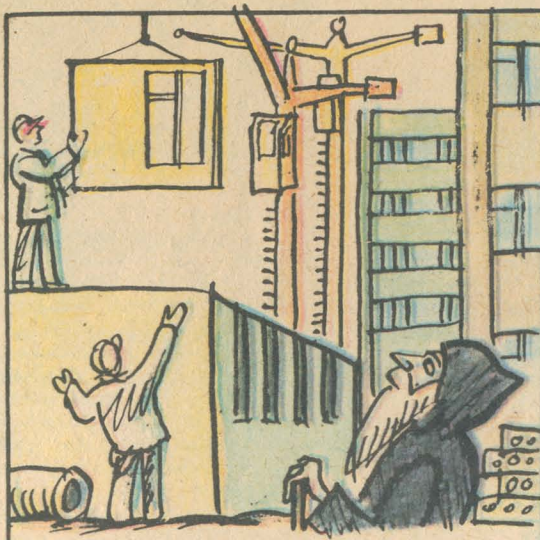
(З альбому заслуженого художника УРСР
Анатолія ВАСИЛЕНКА)

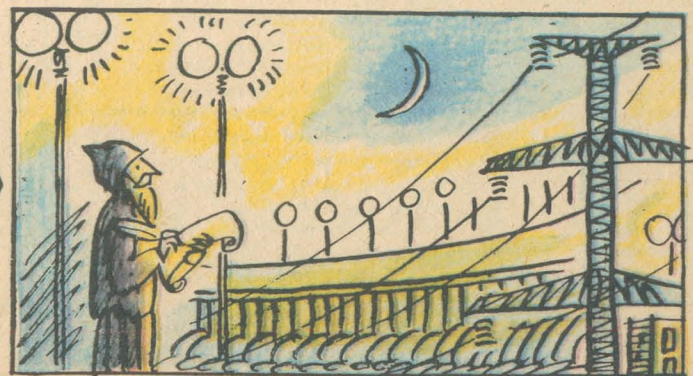
В літо 1982 приїхав аз до града Києва і зело возрадувався: премного ліпоти додалося у Києві. Сонми гостей заморських, люду різного сюди прибувають, ходять, головами вертяша, з ахами і охами превеликими язиками вельми прицмокуючи.

Возносяшася аз грішний у висі небесні на чудесній київській птиці рукотворній. Премного страху натерпівся, але благополучно на твердь земну ся опустил.

А люди тут майстровиті і до всякого діла вдатні. Зрів, яко, залізними руками-велетями понукаючи, возводять вони споруди величні, котрі просто на очеса моїх подивованих вельми борзо вгору ростуть.

Диво дивне сподобився аз узріти: кияни з води дніпрові вогонь добули, ніч у день перетворяша.

Зело розрослися печери київські, яко хорими благоліпні стали єсть.

Продовження на стор. 6

ЯК ТЕБЕ НЕ ЛЮБИТИ, КИЄВЕ МІЙ!

У Києві живе близько двох з половиною мільйонів закоханих. Закоханих у Київ. Закохуються у нього всі, хто побував тут бодай проїздом. Не люблять Київ неможливо. У переддень його ювілею Перець — теж закоханий у Київ — звернувся до зарубіжних спеціалістів, студентів і гостей міста-героя з проханням поділитися враженнями від столиці Радянської України.

ЯНІ ШЕЛЬ,
студентка з Німецької Демократичної Республіки, третьокурсниця Київського державного інституту народного господарства ім. Д. С. Коротченка.

Про Київ скільки не говори, однак усього не перекажеш. Я його просто дуже, і дуже люблю. А щодо киян, то їхній гостинності можна лише позавдрити. Скільки я з ними спілкуюся, мене не полишає приємне відчуття, що у вашому місті мене мають за свою — за киянку. Наприклад, мені часто доводиться розтлумачувати приїжджим, як дістатися тієї чи іншої вулиці, як розшукати якусь установу або театр. Спочатку такі звертання мене дивували: мовляв, чому це з багатьох перехожих люди обирають саме мене. А потім якось один перехожий сказав: «Знаєте, дівчино, ви так упевнено тримаєтеся, що можна подумати, ви народилися і виросли у цьому місті».

Отже, як бачите, для мене Київ став рідним містом. Бо я дійсно народилася тут. Як студентка...

МОХАММЕД АСЛАМ ХАМДАРД,
учитель з Демократичної Республіки Афганістан.

Коли чотири роки тому я вперше ступив на київський асфальт, то місто своїми славновісними каштанами нагадало мені рідний Кабул. Та на цьому, мабуть, подібність і скінчилася. Особливо незвичними були високі, гарні будинки й широкі — як на кабульця — вулиці. Принаймні, перша моя спроба перебігти навпрошки на протилежний бік Хрещатики завершилась тим, що я потрапив у обійми автоінспектора, котрий, дізнавшись, хто я і звідки, не лише пояснив мені, що долати Хрещатик слід підземними переходами, а й сам провів мене одним із них.

А тепер я вже, як справжній киянин, цілком вільно почувую себе і на Хрещатику, і на вулиці Леніна, і на проспекті Миру, і на бульварі Дружби народів. І почувую себе так, мабуть, саме тому, що в красені-Києві серед інших вулиць і площ є вулиця ЛЕНІНА, проспект МИРУ, бульвар ДРУЖБИ НАРОДІВ.

МАРІАН ШВАЙЛЕН,
студент Київського інституту інженерів цивільної авіації (ЧССР).

У Києві багато зелених і мало реклами. Але такому прекрасному місту, як ваше, немає потреби себе рекламувати: воно говорить саме за себе. Говорить багатьма мовами світу: тільки в нашому інституті навчаються представники 59 країн! І для всіх тут знаходиться, як сказав ваш великий поет, «щире серце і слово ласкаве». Хай же вічно цвітуть ваші каштани і ваші щирі, привітні посмішки!

Marian Swajlen

МАХАЛЬМУДУ ДЖИТЕЙ з Республіки Малі, студент факультету міжнародних державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

Київ — це місто доброзичливих, веселих і життєрадісних людей. Київ можна назвати столицею усмішок. Для того, щоб переконатися у цьому, варто тільки вийти на вулицю.

У ювілейні дні, які відзначають студенти Київського університету з багатьох країн світу, хочу побажати, щоб над древнім і таким молодим містом завжди було мирне небо, щоб усі народи на земній кулі жили в дружбі.

А це — бажаю киянам здоров'я, сімейного благополуччя і... щоб київське «Динамо» ніколи не засмучувало своїх земляків. Нехай динамівці знають, що за них улюбляють і в Малі. Я, наприклад, навчаюся у столиці України четвертий рік, а за їхніми успіхами слідкую вже десятиліття. І вірю, коли команди буде стільки, скільки Києву, то нахвилює улюбляльницьке: «Динамо» з берегів Дніпра!!!» звучатиме далеко за межами нашої Галактики.

58

ЛАРС ЕРИК ЛАНДБЕРГ,
інженер із Швеції.

Київ — чудесне місто. Воно нагадує мені молодість, вродливу жінку, в яку закохуєшся з першого погляду. Коли ж при ближчому знайомстві дізнаєшся про її справжній вік — все одно не розчаровуєшся.

У Києві мене спіткала «друга» любов. Перша — опера. А от послухав у Києві капелу бандуристів і... полюбив бандуру. Це, мабуть, і є той не дуже частий випадок, коли друга любов сильніша від першої.

*Lars-Erik Lundberg
Västerås
Sweden*

МИКОЛА ОГОРОДНИКОВ,
актор із Лос-Анджелеса, США

Коли говориш про Київ — почуваш себе бідним. Немає слів для захоплення. Це — місто-музей. Київ не порівняєш з нашим Лос-Анджелесом. Це — місто-парк.

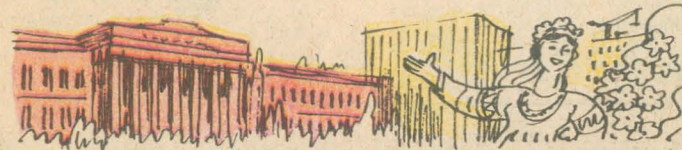
Коли зустрічаєшся з гостинністю киян, згадуєш Японію, коли бачиш, як одягнені киянки, — думаєш про Париж. Скажу «не для преси»: я полюбив киян, але більш за все... Це, без перебільшень — киянок. Кращих дівчат не зустрічав ні в Лос-Анджелесі, ні в Японії, ні в Парижі.

Ogorodnikov

БЕРНАРДО Б. АМАДО
з Республіки Острови Зеленого Мису, студент V курсу електротехнічного факультету Київського політехнічного інституту.

Я у Києві почувую себе як удома. Наприклад, у нас на Островах Зеленого Мису і взимку, і влітку середня температура 20 градусів. І в Києві приблизно така ж. Тільки у нас і взимку 20 тепла, а тут 20 морозу. Але це, мені здається, дрібниці. Бо кияни дуже гостинні і добрі люди. І будь-який мороз не страшний, коли повсякчас відчуваєш їхню душевну теплоту.

Люблю блукати зеленими вулицями Києва.

Особливо старими, де багато архітектурних пам'яток, до яких так любовно ставляться кияни. Я закінчую навчатися у цьому чудовому місті. І запам'ятаю його на все життя. І не тільки тому, що тут минули прекрасні студентські роки. У Києві я познайомився з Данілою Сантос із Португалії. У Києві народився мій син — Бернардо Ауреліо Сантос Амадо. І гадаю, коли трохи підросте, то обов'язково заспіває: «Як тебе не любити, Києве мій!»

Нехай же у Вашій столиці на усіх чекає тільки щастя.

B. B. Amado

ЕНРИКЕ РОВЕР ДІАС та ЛЕАНДРО СОУСА АВАЛОС, кубинські викладачі політичної економії.

В українській столиці ми пробули кілька місяців: навчалися в інституті підвищення кваліфікації працівників харчової промисловості. Що найбільше нас вразило в Києві? Ну, по-перше, коли ми прилетіли сюди, — очам своїм не повірили: скрізь стоять... білі дерева! О, ні, ні, не квітучі каштани: діло було взимку. Потім ми довідалися, що це у вас називається іній. Неймовірно! Нічого подібного у житті ми не бачили. Враження було таке, ніби ми опинилися на іншій планеті. Але за першим враженням, як завжди, йде друге, третє і так далі — аж до останнього. І от тепер, збираючись додому, ми й хочемо поділитися з вами оцим останнім чи, правильніше було б сказати, загальним враженням. А воно таке: найпрекрасніше в Києві — це самі кияни. Завдяки їм ми зробили одне потресаюче географічне відкриття: Куба знаходиться значно ближче до Радянського Союзу, ніж до Сполучених Штатів Америки! Адже найближча відстань — це відстань між серцями друзів, чи не так? Тож, прощаючись із вами, хочемо сказати: аста лугео, камараде, що по-українському значить — здоровенькі були!

*Enrique Rovere Dias
Leandro Sousa Avalos*

ІВАН ДАВИДКОВ,
болгарський письменник.

Я давно знаю й люблю Київ — місто, з яким колись мої земляки Кирило й Мефодій поділяли своїми знаннями: принесли сюди знамениту азбуку-кирилицю. Але у нас спільна не тільки азбука, а й братерські почуття, дух бадьорості й оптимізму, невичерпний народний гумор, що повнозвучно бринить у вашому «Перці» і нашому «Стиршелі». Та мене, коли приїжджаю сюди, чомусь тягне не тільки на гумор, а й на лірику — так і кортить заспівати гарну ліричну пісню. І, їй-паво, якби оце нагодилися Кирило з Мефодієм, то й вони б не витерпіли, теж приєдналися до співу, і ми б славили ваш півторатисячолітній Київ дружним і злагодженим тріо:

Вечори-оксамити,
Мов хвилі прибій...
Як тебе не любити,
Києве мій.

Ivan Davidkov

Із хроніки минулого

По сторінках дореволюційної газети «Киевская мысль»

Що таке, шановний читачу, шістдесят п'ять — сімдесят років?

Це — життя одного покоління: від народження й до зрілих літ, коли багато хто ще продовжує активно і плідно працювати.

Це — наші з вами батьки й діди, з котрими щодня спілкуємося і яким не дуже замислюємося над тим разючим фактом, що роки їхнього народження — з погляду на суспільну основу тих років, — для нас уже бозна-яка історія.

То ж давайте зазірнемо у сторінки цієї історії — не в переносному розумінні, а насправді, для чого візьмемо у Центральної наукової бібліотеці підшивку газети «Киевская мысль», (досить об'єктивної у дореволюційні роки. У ній виступали В. Бонч-Бруєвич, Д. Бедний, Д. Заславський, В. Короленко, А. Луначарський, О. Толстой) і, пам'ятаючи, що все пізнається в порівнянні, співставимо те, що ми маємо сьогодні, з тим, що було в Києві, приміром, у 1915 році.

Отже, Київ, рік 1915-й.

Уже кілька місяців триває світова імперіалістична війна, про що у кожному номері нагадують сповнені безпідставного оптимізму зведення «Верховного главнокомандування», категоричні заклики військових урядовців до «отдельных лиц и обществ» «пожертвования для действующей армии», а також бадьорі об'явки метких гендлярів на кшталт:

«Война требует душевной бодрости. Это могут вам доставить только наши граммофоны!», «В походе от паразитов верное средство предлагает аптечный склад!», «Панцири непробиваемые, изображение подполковника Черемшина!»

Дуже непогано почував себе київська «ділова» верхівка. У «купецкому зібранні», інформує газета, відбувся «бал-маскарад при двух оркестрах музыки», такий же бал влаштовує «коммерческое собрание», у міському театрі проводиться «художественно-патристический вечер под августинским покровительством их императорских высочеств великих княгинь Анастасии Николаевны и Милицы Николаевны». Під їх же «покровительством» організується «карнавальное шествие к императорскому дворцу», і це «шествие» згадані Анастасія та Милиця навіть «удостоили милостивых слов»...

Кріпко наживається під час війни комерційно-купецка верхівка, і коли на початку 1915 року київський губернатор «штабмейстер высочайшего двора» Суковинин повідомив через газету про те, що «его императорскому величеству государю императору благоугодно осчастливить город Киев своим посещением», — купецька братія тут же скинулася й піднесла цареві презент — чек на сто тисяч карбованців од себе й ще п'ятдесят тисяч — від біржового комітету. При врученні цього великого скромного дару купецький староста Чокочов виголосив таку яскраву промову:

«Ваше императорское величество, великий государь! Подобно солнцу, оживотворяющему вселенную, посещение вашим императорским величеством древнего Киева оживляет сердца киевского купечества, которое счастливо повернуло к стопам вашего императорского величества верноподданнические чувства беспредельной любви и преданности...»

Та не оживляє «высочайшее посещение» серця величезної маси трудового київського люду. Газета у ті ж самі дні пише: «Правление профессионального общества рабочих лито-типографий и переплетных заведений Киева уведомило гор. голову, что членами общества принята такая резолюция: 1) просит принять срочные меры для выяснения степени безработицы путем устройства переписи безработных... 2) открыть гор. биржу труда... 3) принять меры для борьбы с неимоверно возрастающей дороговизной продуктов первой необходимости».

Безробіття і дорожнеча життя б'ють киян не згірше ворожих кулеметів. Із сторінок «Киевской мысли» щодень лунають відчайдушні зойки про допомогу зневірених у майбутньому людей. Шукають роботи сотні, тисячі киян. Шукає поранений, «в чистой отставке солдат», шукає садівник, шукає колишній службовець міської управи, шукає бухгалтер, шукають швачка, конторщиця, технік, шукає «девочка 15 лет», «молодая особа (очень нуждающаяся, с искусственным ногой) просит добрых людей дать ей место в доме...»

Добрим людей у Києві чимало, вони б і раді допомогти, однак самі доведені до краю. Тому й заповнено розділ «Хроника» повідомленнями: «Драма», «Самоубийство», «Покушение на самоубийство». Ось одне з них:

«...покончил жизнь самоубийством служивший при обмундировальной мастерской Николай Богатых, 45 лет. Он оставил несколько предсмертных записок, в которых свое самоубийство объясняет тяжкими условиями жизни...»

Та нікому допомогти бідакам. В одній із своїх передовиць газета відзначає: «Со всех сторон напоминают киевскому гор. Управлению о необходимости принять меры борьбы со вздорожанием жизни, а оно стыдливо отмалчивается... Можно было бы заранее уверенным, что путь, избранный душой, самый ненадежный, что гор. комиссия, составленная почти сплошь из купцов, не способна будет подняться до понимания жизненных интересов массы населения... Однако действительность превзошла самые пессимистические ожидания...»

Так, приводить для оптимізму редакція газети не знаходить. Особливо це стосується становища дітей у Києві.

«Жертуйте все, что вам не нужно, на содержание лечебницы общества подаяния помощи больным детям г. Киева, в которой свыше 40 тысяч больных детей... Жертуйте старое платье, обувь, старые книги, тряпки, мятую бумагу, бутылки и прочее...» — благає через газету спеціально створений

комітет. В іншому номері «Киевская мысль» повідомляє: «Всем известны те ужасные условия, в которых очутились беженцы из районов военных действий. Но в еще более ужасных условиях оказались дети беженцев. На местах, в приютах царят голод, холод, скученность, что ведет к ужасающей детской смертности...»

Проте не поспішає багатенька верхівка, така щедро до батеньки-царя, потрусити калитками, щоб допомогти нещасним малюкам. Їй глибоко плювати і на величезну кількість безпритульних дітей, стосовно яких «Киевская мысль» не без сарказму пише, що «большинство беспризорных детей есть дети защитников родины», і на те, що «в Киеве находится до 15.000 человек рабочих, но до сих пор в нем не существует ни одной больницы для рабочих», і на страшенне становище старих людей. Ось характерне звернення редакції до своїх читачів:

«Нам просит обратить внимание добрых людей на крайне тяжелое положение больные старухи Анисьи Федины. Она лежит без движения и лишена всяких средств к жизни. Желательно убедить лично и помочь просит зайти к ней уг. Дмитриевской и Полтавской ул. 92/4, кв. 10».

Незважаючи на війну, незважаючи ні на що, у Києві процвітають кафе-штантани, вар'єте і сінематографія. Процвітають завдяки «вершкам» суспільства — крамарям, заводчикам, домовласникам, які теж процвітають. Зате занепадає інше. «Киевская мысль» повідомляє:

«...губернатор предложил полиции привести в исполнение распоряжение о приостановлении... всех периодических изданий на малорусском наречии».

«...наложен арест на издание на малорусском языке: С. Васильченко. «Оповідання», в котором усмотрены признаки 6 п. 129 ст. уголовного уложения».

А які «признаки» були «усмотрены» в діях майже

тисячі студентів Київського університету, вигнаних навесні 1915 року із стін «альма-матері»? Тільки один: некредитоздатність, а простіше кажучи — злидні:

«Правлением университета уволены за невзнос платы за правоучение 85 студентов филологов, 69 естественников, 86 математиков, 446 юристов и 266 студентов медиков. Всего уволено за невзнос платы 952 студента...»

...22 квітня 1915 року, рівно за два з половиною роки до Жовтня 1917-го, фейлетонист «Киевской мысли» писав:

«Киев из всего вырос. Большой стал мальчик, и ничего на нем не сходится. Вырос он «из вокзала». Вырос «из почты». И контрактный дом «не сходится». Воды не хватает. Не хватает больниц... совершенно ясно становится, что мальчик слишком вырос из узкой курточки домовладельчески-купецской думы... Киев надо «обшивать» экстренно, спешно. Иначе наш город с красивыми европейскими домами, но без воды, с бесчисленными иллюзиями и театрами, но без больниц, с блестящей внешностью, но с заклостным почтамтом и с жалким вокзалом, — покажется странным и смешным».

Що ж, ми з вами, шановний читачу, добре знаємо, коли і хто почав по-справжньому «обшивати» великого хлопчика на ім'я Київ. І ніякі, милуючись півторатисячолітнім юнаком Києвом, масою усі права пишатися тим, що зроблено лише протягом життя одного покоління, народженого усього якихось шістдесят п'ять — сімдесят років тому.

В. ЕПИГА.

СПОМИН З МАЙБУТНЬОГО

Як і кожен киянин, Перець у ці святкові дні раз у раз вдається до спогадів. Пригадує собі, як засновувався Київ, як давав відкоша різним займам — від печенігів до гітлерівців, як у 1811 році (мабуть, через відсутність тоді «Перчанського вогнегасника») згорів під час пожежі Поділ, як після війни, немов той Фенікс, постав з попелу Хрещатик. Згадує усю 1500-літню історію сьогоденного міста-героя, міста-будівника, міста-красеня.

І мимохіть закортіло Перцеві згадати не лише про перші 1500 літ, а й про те, яким буде Київ у наступні півтори тисячі років свого життя. Допомогти в цих перспективних спогадах Перець попросив начальника управління генерального плану м. Києва Головного управління «Київпроект» кандидата архітектури М. М. Дьоміна.

— Гаразд, — люб'язно погодився Микола Мефодійович, — але я, чисто професійно, звик згадувати, маючи перед собою викреслені проекти, схеми, плани. Та позаяк зараз у мене нема під рукою цих документів на всі наступні півтори тисячі літ, то поки давайте, може, обмежимося спогадами про найближчі п'ятнадцять років?

— Згода! — сказав Перець. — Не будемо ж ми з вами, справді, сваритись через якихось там пару нулів. Отож згадайте, будь ласка, яким буде населення Києва у двохтисячному році.

— Зважаючи на те, з якою інтенсивністю у нас народжуються немовлята, а також середньорічний приплив до столиці мешканців інших міст і сіл, ми можемо з усією відповідальністю вважати, що на кінець другого тисячоріччя нашої ери Київ урочисто відзначатиме появу на світ свого тримільйонного жителя.

— А як у зв'язку з цим буде рости місто?

— Буде рости здоровим і красивим. Територія його, звісно, розшириться. Але, передусім, маєтись на увазі завершені будівництва вже існуючих житлових масивів, а також заміну, де тільки

можливо, малих будинків високоповерховими.

— Де тільки можливо, кажете? А хіба ж можливо не всюди?

— Звичайно, ні. Кияни ж споконвіку прагнули зберегти своєрідне обличчя міста. Тому в старих районах, зокрема, на Подолі, дотримуватимуться традиційної забудови. А райони Києво-Печерської лаври, Софійського собору, Андріївського узвозу — це заповідна зона. Висота новобудов тут строго регламентована. Тобто, маєтись на увазі, щоб не було таких випадків, як із тим високим будинком на Володимирській вулиці, котрий своєю могутністю немовби придавив усю площу навколо оперного театру.

— А куди ж усе-таки зростатиме місто?

— Угору і вшир. Угору за рахунок 30—50-поверхових будинків. Збудовані групами, такі доміанти створюватимуть силует міста двохтисячного року. Що ж до територіального розширення, то тут слід мати на увазі традиційну любов киян до лісу й води. Тому нові житлові масиви вони будуть зводити, не відриваючись од Дніпра і ні в якому разі не порушуючи зеленої зони. З'явиться новий мікрорайон у Троєщині на триста тисяч населення (у найбільшому

нині масиві на Оболоні після його завершення буде 250 тисяч). Ще один новий масив підніметься в Осокорках — теж, як бачите, над Дніпром.

— Це, звичайно, добре. Але ж киян завжди у вихідні та святкові дні тягне пройтися Хрещатиком, людей подивитися, себе показати. Та поки доберешся з Троєщини до Хрещатика, то вже й показувати себе не схочеш.

— От цю проблему, уявіть собі, буде розв'язано досить просто. У місті з'явиться, скажіть б, кілька Хрещатиків, тобто таких же гарних громадських центрів, де люди гулятимуть з не меншим задоволенням, як і на Хрещатику. Приміром, один громадський центр буде в районі станції метро Лівобережної, уздовж Русанівської протоки, інший — у Троєщині, ще один — на житлових масивах Осокорки-Позняки. Який кому Хрещатик сподобається, той на тому й гулятиме.

— Але щоб добратися з одного Хрещатика, в Троєщині, до іншого, що в Позняках, то ж ого-го...

— Зовсім не ого-го. Можна буде швидко добратися монорейковою дорогою уздовж Дніпра по лівобережжю. Взагалі у двохтисячному кияни їздитимуть переважно швидкісним електротранспортом. Нова лінія метро пройде від масиву Виноградар на Позняки новим Південним мостом через Дніпро. Ще одна лінія перетне місто з Троєщини до Жулян. Одне слово, транспортна доступність, як ми кажемо, сягатиме не більше години.

— Ну, це, звісно, якщо усі види транспорту працюватимуть добре, не вибиватимуться з графіка?

— Звичайно. Та є всі підстави сподіватись, що в році, який ми згадуємо, у Києві все буде йти чітко за графіком.

— Я також у цьому впевнений. Дякую за розповідь. Щасливих вам свят! І приємних спогадів! З минулого й майбутнього.

Бесіду Перця з М. М. Дьомінін записав Овсій КРУКОВЕЦЬ.

А літописців у граді Києві — ціла рать. Многі з них так борзо писати навчилися, що аз грішний, аще і тисячу літ прожив би, то й сотої долі того написати б не зміг. Дехто з літописців кийвських і за морями-окіями славно знаний. Завидую їм: мають бо про що і про кого писати.

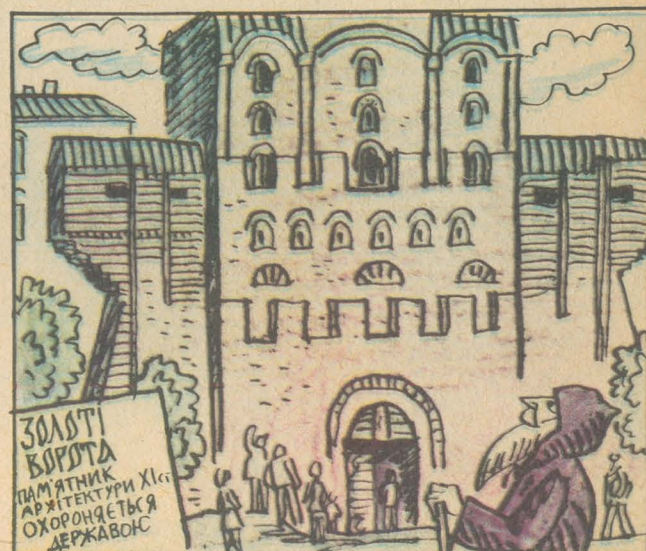

Забави їхні, ігрища по нутру моему прийшлися. Зело і аз старався, голосом своїм землякам помагачи.

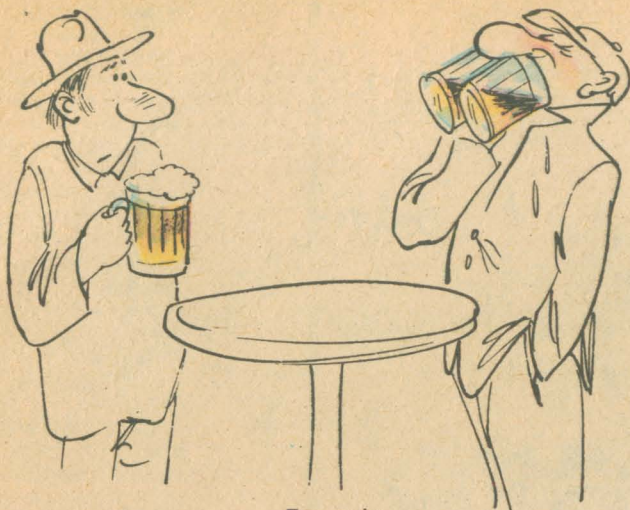
Будівлі наші древні з похвальним тичанням охороняються. Вельми возрадувався аз: за нащадками нашими — майбутнє велике. Бо, нове творячи, старого не забувають.

Вельми до ученія молодь нинішня тягнеться. Через те, мислю, і ростом вона така превисока.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

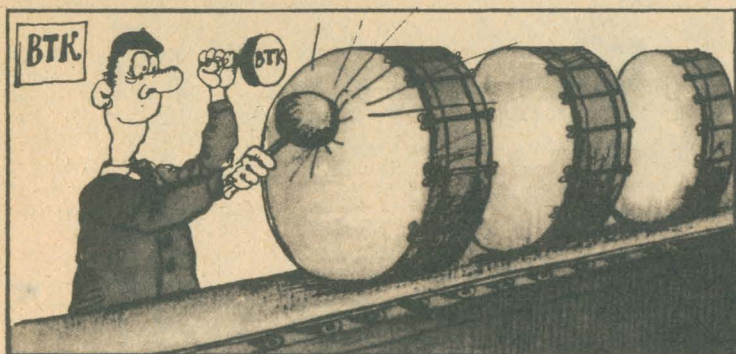
Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

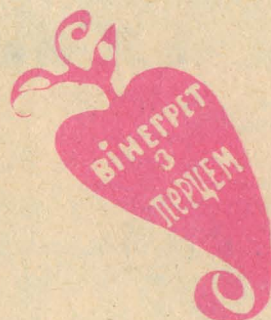

— Ти збожеволів! Це ж я приготувала для сантехніка.

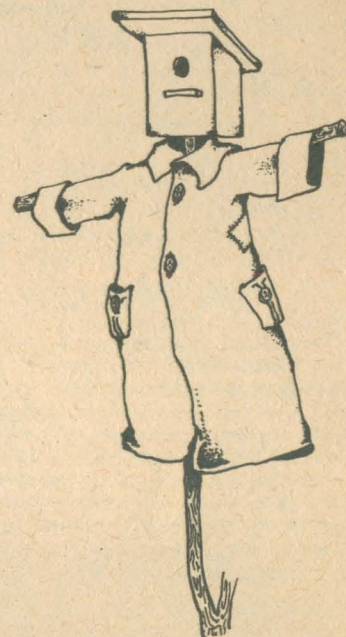
Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Без слів.

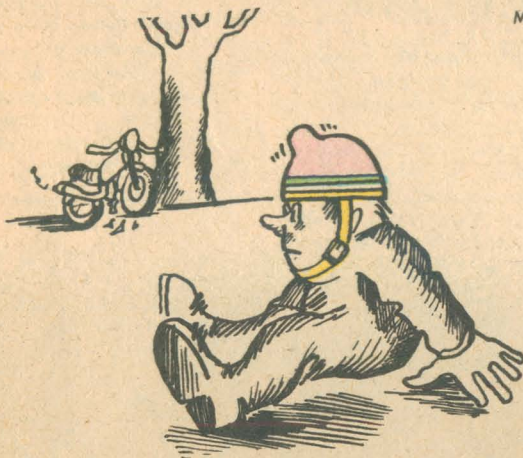

Мал. І. ЛОПАТІНА

Без слів.

Мал. А. АНДРЕЄВА

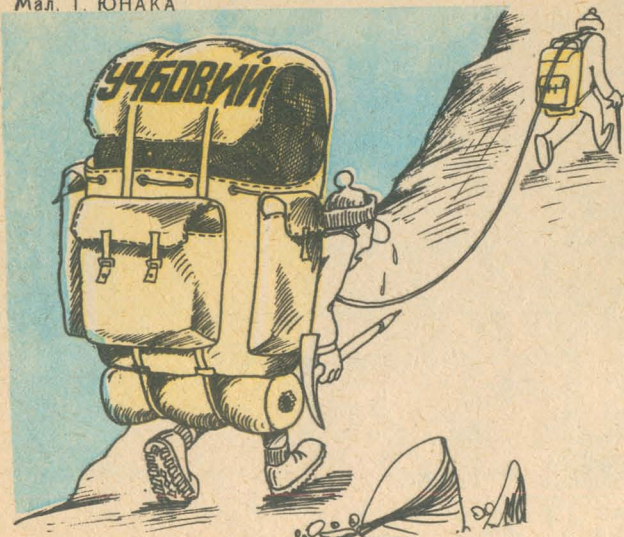
Без слів.

Мал. І. ЛОПАТІНА

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. А. ЩЕРБАКА

Без слів.

— Подумайте гарненько, підійдіть творчо і підготуйте відповідь про те, що я думаю в цьому напрямку.

**Телеграфне
агентство
ЩЕРЦЯ**

ЗДІЯСНЕННЯ МРІЇ

Як передає наш сумський кореспондент, цікава подія відбулася в Глухівському мікрорайонному ремонтно-будівельному управлінні. Житель села Перемога А. К. Цибатий заплатив чотири роки тому 150 крб. за ремонт даху своєї хати, а ремонт зробив сам. Бо терпіння не вистачило чекати майстрів. «Якщо так далі піде, — радіють ремонтники, — то нам тільки й лишиться, що у відомостях на зарплату розписуватись».

НЕАБИЯКЕ ТЕРПІННЯ

м. КРИВИЙ РІГ. (Кор. ТАП). Лише кілька хвилин на місяць дивиться на екран свого телевізора А. П. Лященко. Це буває лише тоді, коли Анатолій Петрович відвідує телемайстерню № 3, що на житловому масиві Артема, де вже більше двох років «майстри» обіцяють відремонтувати його «Горизонт-107».

НОВИЙ МАРШРУТ

Новий автотранспортний маршрут надійно зв'язав два населені пункти Вінницької області — колгосп імені Ілліча Іллінецького району і місто Хмільник. З того часу, як колгоспники віддали в ремонт на Хмільницький ремзавод двигун молочновоза, переказавши на рахунок ремонтників чотириста карбованців, вони тільки те й роблять, що час від часу забирають його з ремонту і, переконавшись у несправності, тут же відвозять назад.

Місце під сонцем

УСМІШКА

Громадяни пасажирів, поступіться хто-небудь місцем! Біля вікна хотілося б. Я не старий, не хворий — просто п'яний, як двері. Не хотів пиячити — компанія попалась пришепелкувата... Чуєте, я ж у вас не місце під сонцем прошу! Востаннє попереджаю: не дратуйте мене — добром це не кінчиться! Сили своєї волячої зараз не чую — коли захоплю за пали когось та бемзну головою об долівку, то відразу ж... потраплю на десять років, самі знаєте, куди, не маленькі!

А в мене ж доця-крихітка, Оленка, чотирьох

років ще немає. Поставте себе на Оленчине місце — чи солодко їй буде без батька рости? Дасте мені місце — я поки до кінцевої зупинки доїду, висплюсь, як порядна людина, потім водій мене розбудить — і всі будуть раді, і я трохи... За-за-зачекайте, куди ж ви! Хіба вже кінцева зупинка?... Так я ж просив одне місце, а ви мені увесь автобус! Що за люди такі нервові пішли — слова їм не скажи! Договирити навіть не дали — ну й вихованячко ж!..

Віктор ВЕКТОР.

Знайшовши себе, не роби галасу: не ти перший, не ти останній.

Не дуже радійте, коли муза завітає до вас: можливо, вона помилилась адресою.

Різав правду-матінку. Правда, обережно. Щоб, бува, не закричала.

Частіше греба брати себе в руки, не чекаючи поки тебе візьмуть...

Увага: на втрачену добродетельність дублікат не видається.

Загинув у двобої із совістю.

А. ОБРИНЬБА.

ЮВІЛЕЙНЕ ПОЗДОРОВЛЕННЯ ТАРАПУНЬКИ І ШТЕПСЕЛЯ

У перед'ювілейні дні Перець вирішив поцікавитися найближчими планами популярних Тарапуньки і Штепселя. Народних артистів УРСР Юрія Тимошенка та Юліана Березіна довелося-таки добре пошукати. Виявилось, що вони разом із своїми постійними співавторами — сатириками Робертом Віккерсом і Олександром Каневським пішли у творче «підпілля» й готують ювілейну програму. Квартет сатириків із задоволенням передає Перцеві святкове привітання.

наш Киев Родине дарить»...

Штепсель. Киев — легендарний город. Тут все дышит историей. А какие богатые здесь жили! Добрыня Никитич, Алеша Попович, Илья Муромец...

Тарапунька. Лля Муромец не з Києва, а з Муром. Тому він і Муромець.

Штепсель. Это он прописан был в Муроме, а служил в Киеве.

Тарапунька. Так не буває. Якщо в тебе немає прописки, то тебе й на службу не візьмуть, а якщо ти не працюєш, то тебе ніхто й не пропине.

Штепсель. Во-первых, это

легенда, а во-вторых, Муромец был прославленным защитником Киева.

Тарапунька. Тоді інша справа. Якщо захисник або півзахисник, чи там лівий крайній нападаючий

Штепсель. В древнем Киеве не было футбола.

Тарапунька. Це ти так вважаєш, а археологи де не копнуть — там і кубок відшукають: чи бронзовий, чи срібний, а то й золотий...

Штепсель. И ты уверен, что это футбольные кубки?

Тарапунька. Аякже! І пісні про наше «Динамо» співали.

Штепсель. Про кого?

Тарапунька. Про Влохіна.

Штепсель. Ну, это ты перехватил.

Тарапунька. А «Пісня про віщого Олега», це по-твому, про кого? А легенду про київську Лису гору пам'ятаєш?

Штепсель. На которой теперь Институт кибернетики?

Тарапунька. Саме про неї. Як ти гадаєш, чому для інституту обрали таке місце?

Штепсель. Вполне подходящее место. Там, где прежде черти чинили свои глупые пакости, теперь ученые чертят умные проекты. Где колдуньи предсказали будущее, теперь лаборатория научных прогнозов. Где ведьмы варили ядовитое зелье...

Тарапунька. Тепер інститутська ідальня... І з'їжджаються на нову Лису гору вчені з усього світу на кібернетичний симпозіум!

Штепсель. А нашим ученым есть что показать. Например, универсальную вычислительную машину. Сложнейшее научное задание, которое раньше выполнялось за целый год, она решает за один день.

Тарапунька. А шкільне домашнє завдання, яке задали моєму сину на один день, вона розв'язує цілий рік.

Штепсель. И решила?

Тарапунька. Ні, зламалась від перегрузки!

Штепсель. Я вижу, ты настроен шутить.

Тарапунька. А чому б не пожартувати? Адже свято.

Штепсель. У меня как раз в дни этого праздника лирическое, поэтическое настроение. В эти дни поэзией дышат улицы, площади, памятники нашего города. А если уж так, то нам просто и бог велел обратиться к нашим землякам-юбилярам тоже стихами:

Желаем успеха и вечного мира, Счастливого смеха в счастливых квартирах...

Тарапунька. Щоб радість буяла, усмішки цвіли,

Ну що там казати — Здоровенькі були!

ЗААКТУВАЛИ...

УСМІШКА

Інструктор по спорту Василь Ниточка та вагяр Іван Метелик засперечалися, хто більше разів підніме задній міст автомобіля. Тільки-но Василь підійшов до залізяки і хукнув у долоні, як почувся голос голови сільради Одарки Григорівни:

— Хлопці! А ходіть-но сюди!

Василь з Іваном незадоволено скрикнули і знехотя полпенталися колгоспним подвір'ям.

— Така ось справа, — зустріла їх Одарка Григорівна. — Кажуть, що при в'їзді в село десь взялася чимала каменюка. Ненароком наткнешся на неї ввечері хтось велосипедом чи й машиною, не минути аварії. Навідайтеся туди і подивіться, що воно й до чого. Я чекатиму вас у сільраді...

Хлопці ще раз скрикнули, пішли до комори, завели мотоцикли і з гуркотом помчалися селом. Через півгодини Василь з діловими нотками в голосі зачитував у сільраді документ:

«Акт. Комісія в складі інструктора по спорту колгоспу «Веселка» Василя Ниточки та вагаря цього ж господарства Івана Метелика склала цей акт про те,

що дійсно при в'їзді в село лежить дебела каменюка. З усього видно, впала вона з якогось автомобіля. Якщо прикинути на око, заважить каменюка центнерів до два. Верхній її гостріак стрчить на висоті сорок сім сантиметрів від землі і заважає проїздові машин.

У нашій присутності каменюку пробував зсунути з місця Дмитро Очкур, але не подужав. Комісія пропонує послати для усунення недоліку групу товаришів. Голова-комісії Ниточка. Член комісії Метелик».

— Отакої! — сплеснула в долоні Одарка Григорівна. — А ви ж чого не допомогли Дмитрові?

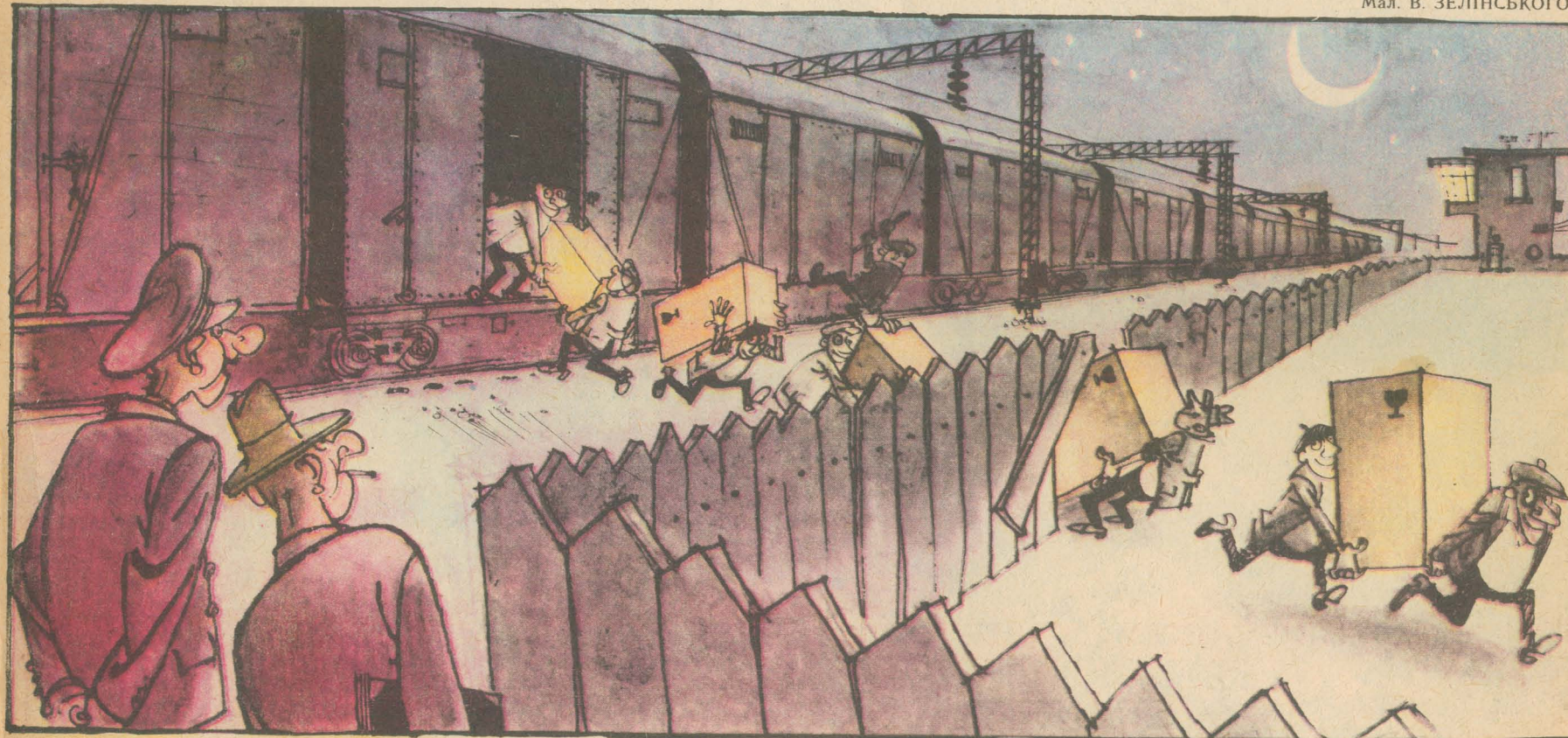
— А це не наше діло! — озвався Метелик. — Наше діло було перевірити й заактувати. Висновки ми написали, так що вживайте заходів...

По цій розмові хлопці пішли змагатися, в кого більше сили підняти дебелу залізяку.

Борис ПОЛІЩУК.

м. Київ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Як бачите, вміють же у нас іноді швидко розвантажувати вагони.

КОРОТКО
КАЖУЧИ

КЛОПІТ ІЗ ГЕНЕРАЛОМ

Американський генерал Р. Швейцер подав у суд на американську газету «Балтімор сан». Оскільки ж генерали не кожного дня з газетами судяться, то ця справа привернула увагу широкої громадськості.

А до суду дійшло після того, як газета обізвала того генерала, по-перше, нерозумним, а, по-друге, торохтієм. Почалося ж усе із того, що генерал Швейцер у прилюдній заяві розбавив деякі суворі таємниці — сказав, що, на його думку, війну проти Радянського Союзу слід починати негайно, сьогодні ж...

Тоді генерал іще обіймав високу посаду в Раді національної безпеки США, був утаємничений у державні секрети Вашингтона. Отож генеральська балакучість поставила Білий дім у досить складне становище...

Скандал!..

Щоб якось заспокоїти громадськість, генерала швиденько лотурили із тієї посади. Але ж такими антирадянщиками в Пентагоні не розкидаються. Тому його так само ж швиденько там і прилаштували, вигадавши для цього посаду спеціального помічника начальника армії США з оперативних питань.

І все, може, обійшлося б тишком-нишком, якби не той виступ «Балтімор сан» і не генеральський судовий позов. До того ж газета натякнула, що Р. Швейцер продовжує також працювати й на старому місці, в Раді національної безпеки.

Навколо тієї справи все аж завирувало. Всюдисущі репортери чергували біля будинку суду, де мала розглядатися справа.

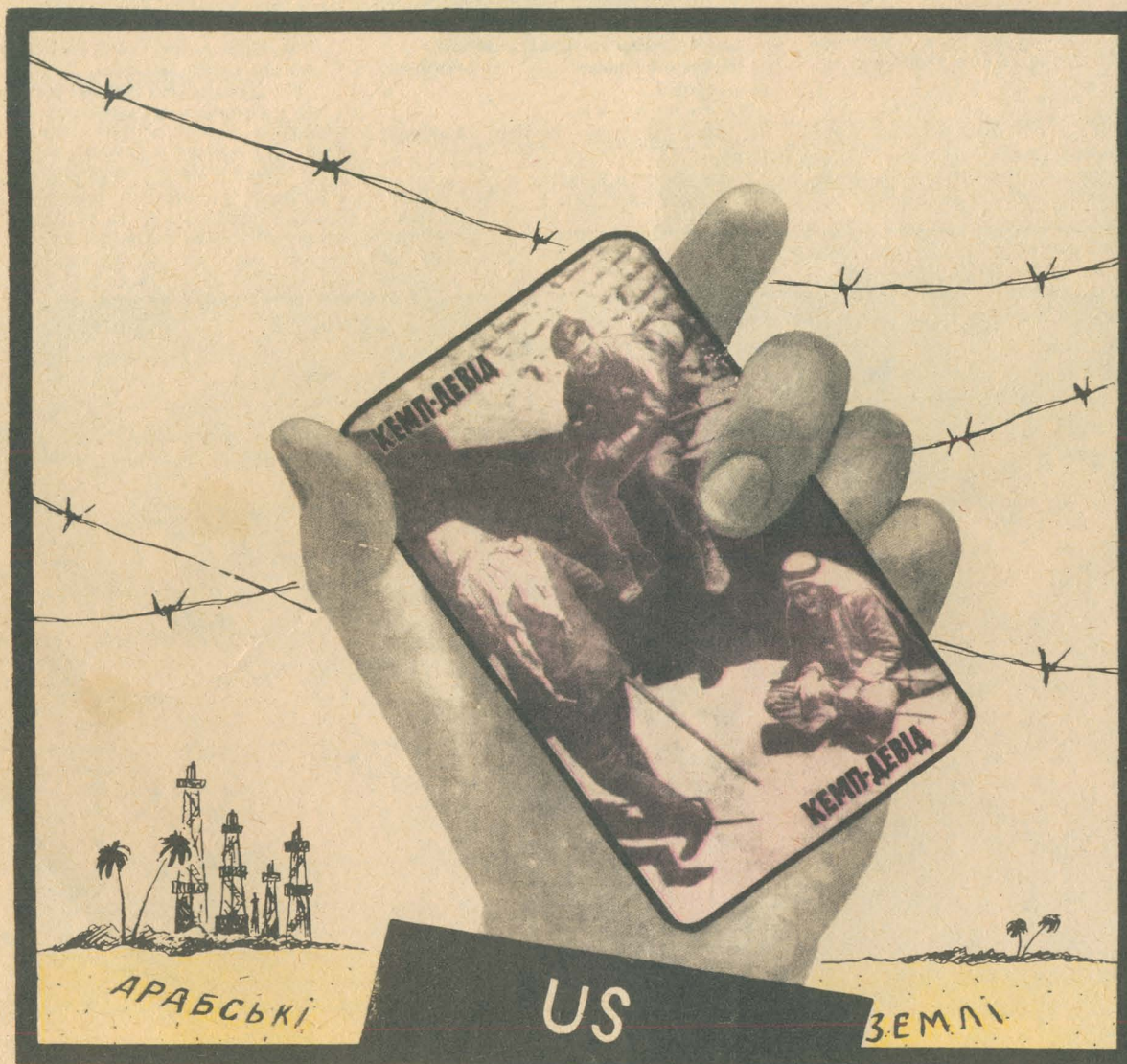
І раптом — повідомлення, що процесу не буде, бо генерал Швейцер забрав свій позов.

Річ у тім, що високе вашінгтонське начальство порадило генералові не встрявати в цю справу. А офіційний представник Пентагону на запитання представників преси відповів, що, на його думку, «Балтімор сан» написала все так, як воно є насправді.

От вам і загадка: чи то начальство й справді вважає Швейцера нерозумним і торохтієм, чи то воно вирішило пожертвувати репутацією необачного генерала, аби не набули розголосу іще деякі секрети, про які належить говорити тільки у втаємничених колах, і то — не на повний голос.

Скоріш усього — і перше, й друге.
В. ЯКОВЕНКО.

Мал. В. ПОПЕНКА

Козирна карта Вашингтона.

ЗАМІТКИ З ПРИМІТКАМИ

ЗАМІСТЬ КАРИ — АВАНС... ЗА МЕМУАРИ

Видавництво «Доблдей» (США) повідомило, що в світ виходять мемуари Патриції Херст, дочки відомого газетного магната, достроково звільненої від тюремного ув'язнення, до якого вона була засуджена за участь у збройному пограбуванні банку.

За цей кримінально-мемуарний виствір екс-грабіжниця вже одержала аванс 600 тисяч доларів.

Явив ще раз так званий «вільний світ». Захланно-хижу суть свого нутра: Де пахне грішми, там ідуть у хід. Всі засоби — від кольота... до пера!

ЧІЛІЙСЬКИЙ ІУДА

Чілійська охрнка влаштовує облоги на безпритульних дітей, чиїх батьків убито або кинуто до в'язниці. Цих дітей відправляють на спеціальні збірні пункти, а потім продають у США від 5 до 17 тисяч доларів за «одиницю» живого товару.

(3 газет).

Дияволу продався сучий син,
А нині — й за нещасних сиротин
Вже загірбати срібняки он став,
Бо дешево, видать, себе продав!..
Та гряде час відплати, і до суду
Притягнуть і за гендель цей Іуду!

БАВАРСЬКИЙ ЛЕВ

Прем'єр-міністр Баварії Штраус в інтерв'ю західнонімецькому радіо сказав, що йому дуже до вподоби, коли його називають «баварським левом»...

Хоч зватися левом нібито й приємно, Прем'єр-міністр хизується даремно: Це прізвисько про нього, про самого Не каже нічого і нікого нового, Бо людству вже давно відомо й так, Що Штраус — неабиякий хижак.

Б. КАРАМІНА,
М. РОЗУМНИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як тільки пішли чутки про те, що колгосп ім. Богдана Хмельницького (село Роговичі Полонського району на Хмельниччині) хоче побудувати у себе став і для цієї мети має 200 тисяч карбованців, керівники Шепетівської пересувної механізованої колони № 181 миттю примчали до колгоспу. Сам начальник ПМК-181 Борис Антонович Миживський вів переговори з правлінням колгоспу, і так переконливо, що колгоспні гроші негайно були перераховані на рахунок будівельників. А, одержавши гроші, будівельники, керовані досвідченим Борисом Антоновичем, за п'ять років замість обіцяного сімнадцятигектарного ставу спромоглися «створити» п'ятигектарне болото. Про отаку чудасію із ставком розповідалося у фейлетоні «Історія Роговицького ставу», надрукованому у № 1 журналу.

Після виступу Перця начальник «Головмеліоводбуду» Міністерства меліорації і водного господарства УРСР В. П. Коваленко повідомив, що за недоліки в роботі Миживського Б. А. з посади начальника ПМК-181 знято. Третю «Хмельницькводбуд» розроблені заходи по закінченні робіт і здачі ставка в експлуатацію влітку 1982 року.

— Ми не для того купили тобі іграшку, щоб ти нею бабусю лякав.

У всьому винні, звичайно, пісні, що долинали в кабінет директора Кіровоградського міського палацу культури імені Компанієць Л. А. Савченко з кімнат, де відшліфовували свою виконавську майстерність самодіяльні митці. Яка ж душа залишиться спокійною, коли один мужній голос під аккомпанемент електрогітар кличе їхати за туманом і за запахом тайги, а інший — ще мужніший — переконає, що краще гір можуть бути лише гори.

Повагавшись, Лілія Акопівна Савченко зупинила свій вибір на горах Кавказьких. Шашлики, знамениті місцеві вина та інша екзотика, з якою в її уяві асоціювалося Закавказзя, узяли верх над романтичною блукань по тайзі. Практичність Лілії Акопівни проявилася іще й у тому, що майбутнє кавказьке турне вона мала намір здійснити з максимумом різних розваг і задоволень, але обійтися при цьому мінімальними матеріальними витратами з сімейного бюджету.

Лілії Акопівні пощастило. Приблизно такі ж наміри визріли на той момент і в директора Кіровоградського бюро подорожей та екскурсій О. Т. Ткаченка. Більше того, Олександр Трохимович уже навіть знав, як це зробити.

— Ви влаштуйте нашим екскурсантам десяточок концертів, — запропонував Ткаченко Лілії Акопівні, — а я з вами розрахуюся путівочками.

За словом — діло. Відшуміли десять концертів, і в шухляду Лілії Акопівни Савченко, обминувши бухгалтерію, лягло сорок дві путівки загальною вартістю майже в чотири тисячі карбованців.

Довідавшись про наступне турне, Лілію Акопівну викликав до себе іще один любитель дальніх мандрівок — завідувачий міським відділом культури А. В. Шенцов.

— Вашу поїздку треба поставити на солідну юридичну основу, — сказав він. — Я видам наказ, буцімто самодіяльний ансамбль палацу їде на всесоюзний фестиваль фольклорних колективів,

і поганяйте собі. Між іншим, зайвої путівочки не знайдеться?

— Навіщо вам путівочка, Анатолію Віталійовичу, — заперечила Савченко, — ви будете нашим почесним гостем.

Незабаром від перону міського вокзалу за маршрутом П'ятигорськ — Тбілісі — Єреван — Тбілісі — Батумі — Сухумі — Гагра — Кіровоград рушив туристський поїзд «Кіровоград», в одному з купе якого зручно розмістилися і наші знайомі. Себе директор бюро подорожей та екскурсій О. Т. Ткаченко призначив керівником поїзда, свою рідну дружину — заступником, Лілії Акопівні дісталася — з відповідною ставкою, звичайно, — обов'язки культмасовика.

Заради справедливості відзначимо, що упоралася вона з ними блискуче. Протягом усієї подорожі дзвеніли семиструнні, гарцювали танцюристи, річ-

кою лилося вино, смажилися шашлики. Дехто, правда, не витримував такого навантаження і, зірвавшись, починав з допомогою кулаків уточнювати, хто кого поважає. Але це деталі. У цілому ж учасники мандрівки повернулися додому цілими і неушкодженими, в тому числі й Л. А. Савченко, О. Т. Ткаченко, А. В. Шенцов. І були дуже обурені, коли їм сказали, що їхня участь у турне, з якого боку на неї не глянь, — грубе порушення фінансової дисципліни.

— Та я ж людей оздоровлювала! — гнівалася Лілія Акопівна. — Я ж про них завжди дбаю.

У словах директора палацу культури є частка правди. В лавах аматорів палацу культури тривалий час рахувався давно померлий В. С. Ярчук. Певно, з поваги до пам'яті небіжчика Лілія Акопівна постійно вносила прізвище Ярчука у відомість, і навіть підвищила йому на десять карбованців платню, а щоб кожного разу не непокоїти дух небіжчика, брала на себе й турботи про підпис. Так непомітно набігло півтори тисячі карбованців. Очевидно, розраховуючи, що за ними коли-небудь навідаються з того світу, Лілія Акопівна тримала їх при собі.

Пішли служити в армію учасники ансамблю С. Штафінський і Л. Корсунський, а директор з відомості їх не викреслила, зарплату нараховувала, за них же розписувалася і гроші збирала. А як же інакше? Повернуться хлопці додому, гроші їм знадобляться.

Послухати Лілію Акопівну — так майже чотири з половиною тисячі карбованців вона висмоктала з державної каси, керуючись виключно материнською любов'ю до своїх підопічних. Проте це — казочка для дорослих, в яку, сподіваємося, ніхто не повірить.

П. ПЕТРИК,
В. БОНДАРЕНКО.

м. Кіровоград.

БАЙКИ БЕЗ МОРАЛІ

МОДНИЙ КОЛІР

Коли Диня пожовтіла, її визнали першою красунею городу всі овочі, за винятком хіба що Огірка, якого змалку вчили, що найкращий колір зелений. Та слава й популярність жовтої Дині не давали спокою молодому честолюбному Огіркові, і він до краю напружував свої життєві сили, аби й самому вирядитись у таке ж модне вбрання.

Та коли, нарешті, Огірок пожовтів, від нього чомусь усі відвернулися...

ЧОРНА НЕВДЯЧНІСТЬ

— А ти, виявляється, невядячна... — докірливо процідила Чапля крізь дзьоб, з якого силкувалася вислизнути Жаба. — Замість того, щоб сіпатись і даремно ногами дригати, краще б спокійно подумала і глибоко усвідомила, хто тебе з болота витяг: якби не я, квакала б ти в своїй гідкій драговині, аж поки б не попалася Вужеві в пащу!..

ПРЕТЕНЗІЯ

— Як ти виховала мою дитину?! —

з обуренням накинулася Зозуля на Плиску. — Та вона ж зовсім не визнає рідної матері!..

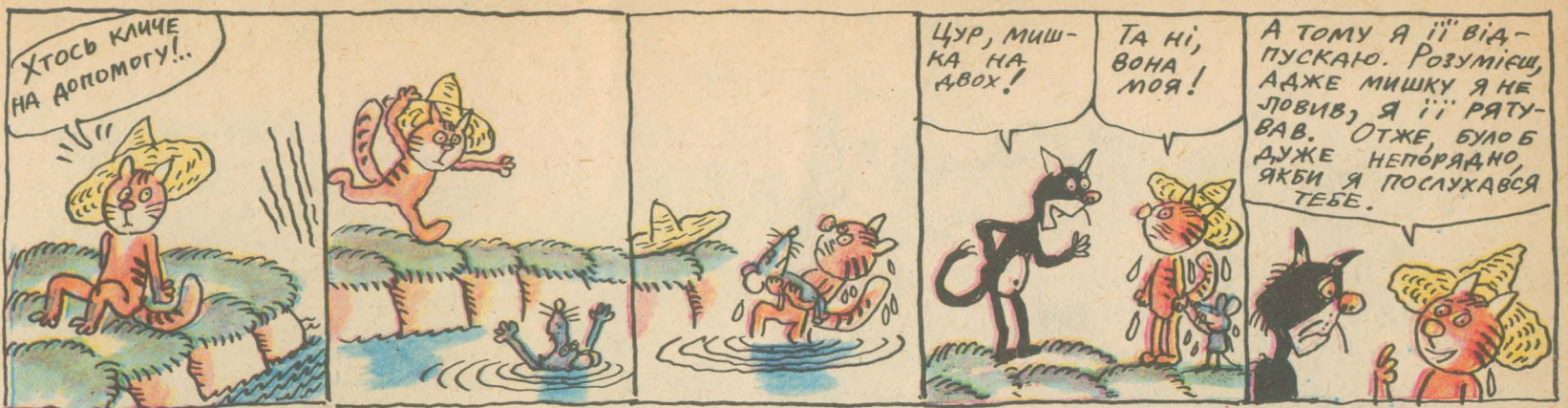
Гриць ГАЙОВИЙ.

ВІДРЕДАГУВАВ

Хомут подав до видавництва «Збруя» повість «Життя-буття коней». Редагувати її доручили Батогові. Через деякий час збірка вийшла під назвою «Життя-биття коней».

Петро ГРИШКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

„Бабуся“

— Ой, що я не зробила! Забула дати щоденника татові, щоб розписався, — бідкалась Олеся сусідці по парті Тамарі Забродіній.

— То сама розпишись за нього, — каже Тома.

— Ти що!.. Хіба можна? Та й Галина Іванівна знає, як розписується тато і як мама.

І тут Тамара вихопила Олесиного щоденника і швидко написала: «Заб...», а далі намалювала кілька дрібних закарлючок.

— Ну, що ти наробила? — зойкнула Олеся.

— Нічого... Як запитає вчителька, то скажеш — бабуся розписалася. А її ж прізвище — Заболотня!

І як на те, на другому уроці Олесю викликали до дошки відповідати урок. Вчителька глянула у щоденник і побачила незнайомий почерк.

— А це хто розписався?

— Бабуся!.. — підказує з-за парті Тамара.

— А як же прізвище твоєї бабусі?

— Забродіна, — злякано мовила Олеся.

З тих пір п'ятикласницю Тамару Забродіну школярі так «бабусею» і прозивають.

Борис КРАВЧЕНКО.

СКІЛЬКИ ДІТЕЙ У СОРОКИ!

ЖАРТ

Полічить-порахувать
Не зуміє їх ніхто.
Як сидять-їдять — їх п'ять,
А кричать —
то цілих сто!

Олександр ДЗЯТКО.

ОТО ГРА!

Кричить знадвору сину мати:
— Петрусь! Час на скрипці грати!
Та двері сінешні облиш!
Навіщо ними ти рипиш
І без кінця, й без краю?
— То ж я... на скрипці граю!

Віктор СОЛОШЕНКО.

ОТ ЯКИЙ ГРИБ!

Ідучи ліском з горба,
Якось я знайшов гриба,
Зрізав радо — і до двору!
Іду, підняв гриба угору.
А мені назустріч Толя:
— Звідки в тебе парасоля?

Василь СТРУТИНСЬКИЙ.

РИСЬ І ЛИС

СКОРОМОВКА

На горі ріс ліс.
В лісі Рись була й був Лис.
Рись і Лис, до м'яса ласі,
Стали раз точити лясі.
Каже Рисі Лис:
«Як ти — Рись,

То ти їж рис!»
І почув наш Лис від Рисі:
«Коли в лісі
Зовсім Лиси будуть лясі, —
Їстиме Рись рис!»

Василь ГАНУЩАК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КРАПЛІ З МОРЯ І... МОРЕ З КРАПЕЛЬ

Ні, таки нелегко живеться автотранспортникам. Проблем стільки, що й у добру торбу не вбереш.
— Ріжуть?
— Та ріжуть, — відповідають. — І слова мовити не дають.

Спеціалісти, мабуть, вже зрозуміли, про яку різанину йдеться. Еге ж, саме про оті злощасні фонди. Скажімо, Харківському виробничому управлінню вантажного автотранспорту фонди на бензин на 1982 рік «різонули» так, що начальник управління Іван Григорович Кривошапов просто за голову схопився.

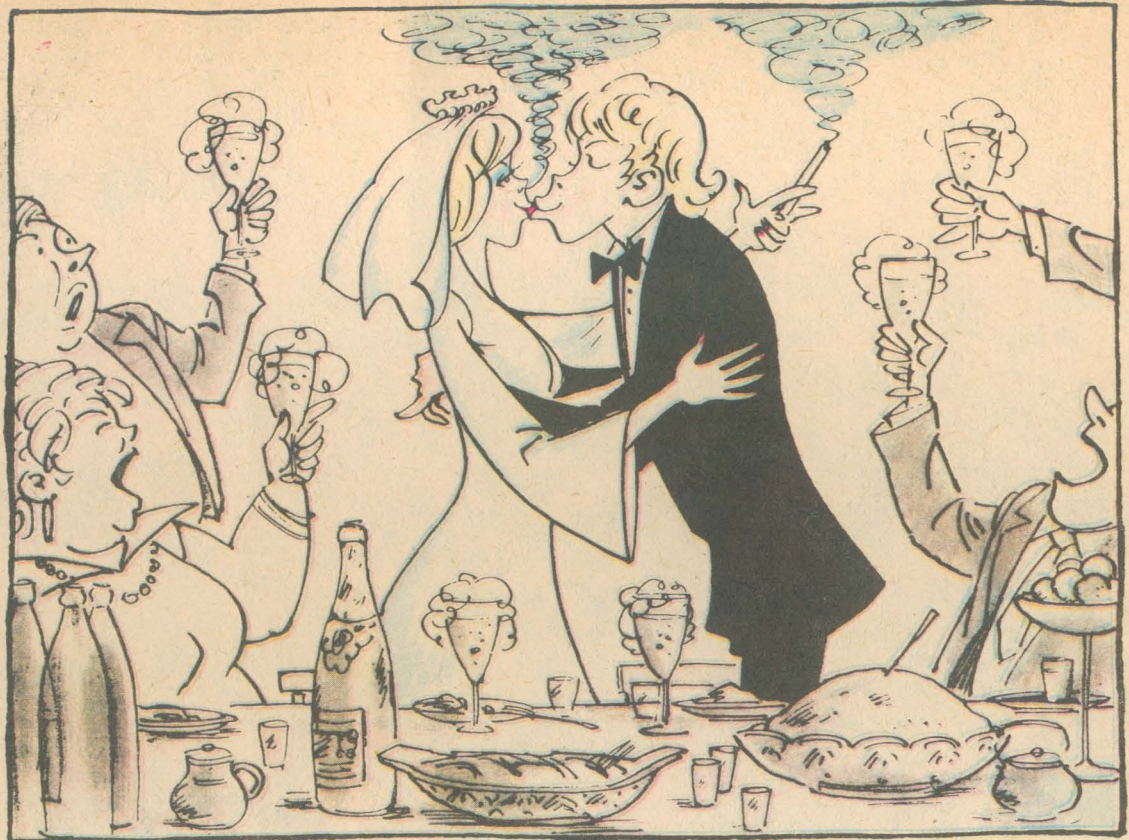
— Жах! Майже на вісім процентів... І так того бензину не вистачає. Минулорічний ми «з'їли» мало не за одинадцять місяців... А тепер...

Отакі вони, ті фонди. І як з ними викурчуватися, ніхто не відає. Ну, ніякого тобі виходу. Згори ж іще й пальцем сваряться і дуже суворо наказують: бережіть пальне, економте.

У цьому плані просто райське життя в автолюбителях. Ніяких тобі фондів, ніякої економії. Захоче на якійсь автозаправній станції налити повний бак — і налле. А як заманеться, то ще й у каністру 15—20 літрів націдять. І їздить. До Криму посмажитися на сонячному пляжі чи там у грязюці (зрозуміло, цілющій) повалятися. У Кривий Ріг до тестя. Чи, скажімо, до свахи під Богодухів на свіжину. Ніхто автолюбителя не стримує. Ніхто про фонди не нагадує. Хоч цілісний день гасай шляхами та автомагістралями.

Дорогенька, кажете, розвага? Звичайно. Якщо купувати заправні талони у магазинах. Оті, на яких написано: риночного фонду. Та, на щастя, навколо стільки автотранспортних підприємств і автоколон, що аж очі розбігаються. А там — теж, нагадаємо, фонди... Тільки — державні. Та це мало хвилює автолюбителя і декого з працівників автогосподарств.

— Наливай! — чується на АЗС.
— Та ви що, хлопці, подуріли... — намагаються вгамувати апетити автомобілістів деякі заправники. — Це ж ваша особиста машина, а талони — державні. Де ви їх узяти?

— Гір-ко-о!

Такого питання, правда, можна й не задавати. На зворотному боці кожного державного талона стоїть штамп організації, якій він належить. А от у який спосіб потрапив він до рук автолюбителя — це вже інша річ.

Коли серед автотранспортників є кум, брат, сват чи просто хороший знайомий — тоді все ясно. А коли немає? Виявляється, теж не треба впадати у відчай.

Заводьте власні «Жигулі» чи «Москвич» і шуруйте, скажімо, прямим ходом до Сум. Розшукайте там автоколону № 2253, яку очолює Григорій Назарович Подолянюк. Тут розжитися одним-другим десятком талонів завжди можна.

— Є?

— Є.

— І дев'яносто третій? (Це марка бензину).

— Аякже.

— І сімдесят шостий?

— Скільки завгодно.

Про ціну, по якій талони на державний бензин продаються, говорити не будемо. Це вже — як

домовитися. Для незнайомих, подекуди, — удвічі дешевше вартості. Ну, а якщо маєте з автотранспортниками якісь тісніші взаємини — родинні, приятельські і таке інше, — то й взагалі не варто говорити. І витікає бензинчик «наліво». І не якимись там окремими, поодинокими літрами, а сотнями літрів.

Якби у Міністерстві автомобільного транспорту УРСР така колона була одна, то воно б ще й нічого. Якось би впоралися із цим ділом. А то ж напугують точно в такий же спосіб державним бензином приватні автомашини і у Харкові, і в Полтаві...

— Крапля в морі! — намагається популярно представити нам розміри лиха виконуючий обов'язки начальника Харківської автоколони № 2250 Володимир Костянтинович Яковлев. — Подумаєш — півтонни бензину! У масштабі нашого міністерства вони погоди не зроблять. А в масштабі держави — і потів.

Такої ж думки і начальник колони № 2228 Вячеслав Петрович Носов:

— Говорити нема про що...

— Правильно, — підтримує колега Микола Денисович Киященко, який очолює Лозівське автотранспортне підприємство № 20341 — Чи й не проблема? Краще хтось подумав би про фонди. Ріжуть і ріжуть. Просто спасу немає.

Проте власники автомобілів у цій скрутній для державних підприємств ситуації почувають себе прекрасно. Оті бензинові «краплі», що розлилися з тих підприємств, які постачає Харківське територіальне управління «Головнафтопостачзбут», вже могли б утворити цілісненьке море. Лише організації Міністерства автомобільного транспорту, не моргнувши оком, віддали автолюбителям близько 25 тисяч літрів бензину. Всього ж у них вилучено в минулому році талонів більш як на 94 тисячі літрів державного пального. Та й цього року в особисті баки капнуло вже чималенько...

Звичайно, боротьба з цим негідним явищем іде. Начальник Харківського «Головнафтопостачзбута» Володимир Федорович Кошкар'єв, наприклад, вживає дуже рішучих заходів. По-перше, він негайно інформує про всі ці неподобства своє керівництво у Києві. По-друге, складає довжелезний список розтринкуювачів державного добра і... ховає його у дальній кутку досить глибокої шухляди. Не менш рішуче дивляться на все це крізь пальці і радянські органи Харківської, Сумської та Полтавської областей, не кажучи вже про безпосередніх керівників автоколон та АТП. То чого ж би, скажіть, автолюбителям і не гасати на «лівому» пальному, якщо воно так щедро розливається з державних бочок? Незважаючи, додамо, на вельми обмежені фонди!

І. ЛАГОЗА.

Харків — Суми — Полтава.

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ НА ТЕМИ ПРОЗАІЧНІ

ПРО СУМЛІННЯ Й ДЕФІЦИТ

«Кілька років підряд тече, невгаваноючи, питна вода прямо по бруківці вулиці Молодогвардійської в нашому місті. Це при тому, що вода сьогодні в нашому місті вважається річчю дефіцитною. Керівники ж міськводоканалу виправдовуються тим, що «тече по всьому місту», бо не можна дати раду протипожежним колодязям-гідрантам. Байдуже спостерігає за цим неподобством і міськвиконком...»

Мешканці вулиці Молодогвардійської
м. Миколаєва.

Тече вода...

Ні, не каламутна.

На душі в нас вельми смутно.

Та від того,

бачте,

горя мало

«Дядям» із ВОДОКАНАЛУ.

Тече вода питна, чиста...

То невже спокійні «батьки міста»!

Та,

як бачим,

їм також начхати

На оті колодязі-гідранти...

Що ж,

бува,

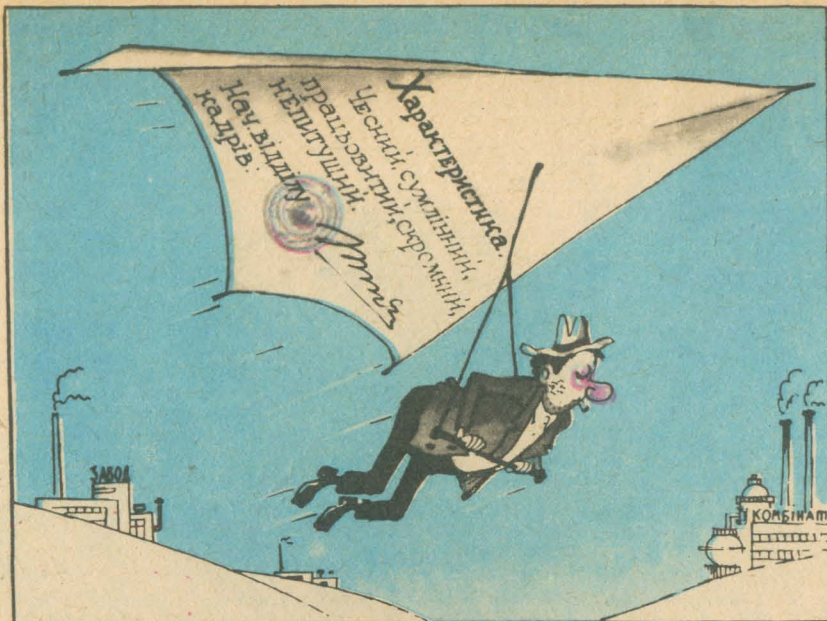
окрім води,

як видно,

І СУМЛІННЯ також дефіцитним.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Його дельтоплан.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«28 жовтня відбудеться педрада вчителів.

Графік бесід з вчителями по самоосвіті. На бесіду прибути з планами, конспектами рефератами, доповідями, які заплановані в плані самоосвіти».

(3 оголошення в шкільній учительській).

Надіслав І. КОВАЛЬ.

«Недостачу в сумі 38 крб. 50 коп. пояснюю в тому, що в мене виникла кража в присутності ревізора і представника з міліції».

(3 пояснювальної записки).

Надіслала О. ПРИЙМИЧ.

«До відома замовників!

Завузування і розширення халяв у жінок виконується в майстерні по ремонту взуття № 14.

Дирекція.

(3 оголошення).

Надіслав П. ПЛЕЗНЯ.

«За останні два роки наше село украсили дві новобудови. Це — наша нова гарна школа, а також дитячі ясла для молодожонів».

(З виступу).

Надіслав В. ПАЦКАНЬ.

«Оголошення

Пирятинському овочесушільному заводі требуються на роботу три жінки — одна на закатку, а дві на засушку».

Надіслав М. СІЧКАР.

«Оголошення: У неділю відбудеться виставка-продаж любителів-кролиководів».

«Кольорових дітей будемо робити завтра».

(Оголошення у фотоательє).

Надіслав М. КОСТИВ.

«У зв'язку з нестійкою погодою появились шанси захворіти грипом. А тому пропонуємо бесіду лікарів: «Грип і як ним захворіти».

(Із санбюлетеня).

Надіслав М. СКОМОРОВСЬКИЙ.

Що б ти сказав, якби тобі пошили пісорочки, побілили півстелі, підмели півхати? Не думай, що це звучить уже так фантастично. Наші комунгоспівці, наприклад, заасфальтували лише половину вулиці Лисенка і вже десять років ніяк не зберуться приступити до впорядкування другої половини.

А кажуть, що обіцяного не більше трьох років ждуть...

Мешканці вулиці Лисенка.

м. Умань
Черкаської області.

Як ти гадаєш, чи можуть люди працювати із заплученими очима? Ми переконалися, що можуть. Переконалися, коли наш радгосп придбав п'ять конторських шаф виробництва Гусятинського філіалу Микулинського виробничого об'єднання по меблях і деревообробці. Спочатку ми зраділи покупці, бо довгий час про неї тільки мріяли. Але радість відразу зникла, як ті шафи спробували скласти. Бо усі вони виявилися з браком. У одних відразу повідпадали двері, в інших вони були деформовані. Тільки замки по-

ставлено справно, але до них забулися покласти ключі.

Цікаво, чи працівники відділу технічного контролю Гусятинського філіалу завжди ставлять свій штамп із заплученими очима, чи тільки в кінці року, коли було виготовлено наші шафи?

А. ЦИБ, головний бухгалтер радгоспу «Кременчуцький».

Кременчуцький район
Полтавської області.

Уяви собі, що ми, лікарі, оперуючи хворого, зробили б йому лише частину операції, а потім, як то кажуть, умили руки. Неймовірно, чи не правда? А чому ж, коли, скажімо, йдеться про будівництво або ремонт дороги, такий підхід до справи вважається нормальним?

Під'їзд до нашої лікарні в такому стані, що в негоду не завжди хворого і підводною доведеш. Десятки разів порушувалося це питання на сходах

села, на колгоспних зборах, на сесіях сільради. Неодноразово приймалися рішення правління колгоспу, сільрадою. І от, нарешті, Червоноармійський райвиконком зобов'язав правління нашого колгоспу побудувати дорогу до лікарні. І що ж? Виконали ґрунтові роботи, насипали трохи гравію і... умили руки. Як кажуть, від тих робіт залишився тільки слід.

А нам здається, Перче, що кинути на півдорозі будівництво — це те саме, що у нас, медиків, недолікувати хворого. І питати за це треба не менш суворо.

Н. СЛОВИНСЬКА, медсестра
Курнянської дільничної лікарні,
депутат сільради.

Житомирська область.

Відтоді, як ми придбали спальний гарнітур виробництва Снятинського

меблевого комбінату Івано-Франківської області, нам усі співчують. Співчують близькі й знайомі, дивлячись на стопроцентний брак, співчують працівники магазину, що мимоволі підсунули нам «свиню». Поспівчували і працівники комбінату, коли ми рік тому написали їм. Сам начальник ВТК Г. В. Гасюк зворушливого листа надіслав: «Вибачте, що придбаний гарнітур замість радості приніс вам у хату неспокій. Ми зробимо все необхідне, щоб виправити становище, яке склалося внаслідок халатності окремих робітників».

Проте ніхто «виправляти становище» не поспішав. Після нашої листівної атаки аж через пісрок приїхав представник комбінату. Він хитав головою і співчутливо цмокав язиком. І поїхав, пообіцявши вжити заходів. Минуло ще пісрок. І от ми звертаємось до тебе, Перче. Тільки не по співчуття, а по допомогу. Розтлумач працівникам комбінату, що мало просто визнати своє бракоробство, треба його усунути.

М. ГАВРУХ.

с. Конопківка
Теребовлянського району
Тернопільської області.

ВМІЛИЙ ТАТО

Кінчив батько сина мити,
Почав витирати.
— Бач, і це я зміг зробити
Не гірше, ніж мати.

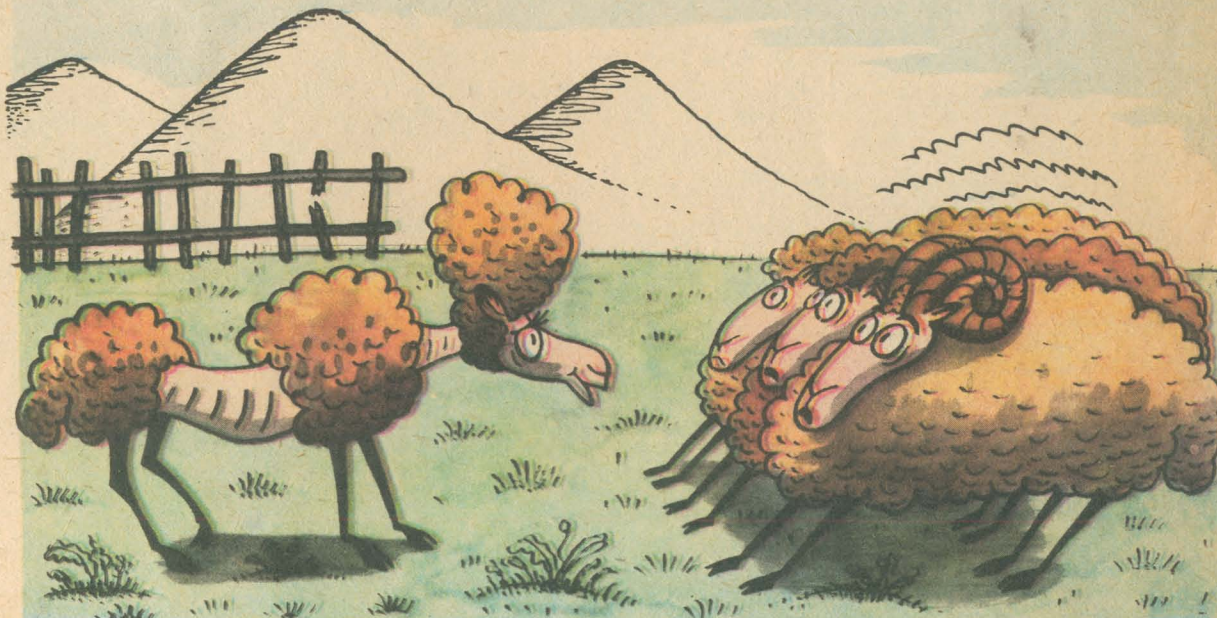
А малий відповідає:
— Ти це краще вмієш:
Мама спершу роззуває,
І лиш потім мие.

В. СТОЛЯРЕНКО.
м. Кам'янець-Подільський.

БЕЗТАЛАННИЙ

— Бідак безталанний отой чоловік,
В халупці брудній укорочує вік!
— Бідак?! Має «Волгу»! Халупка ота ж —
Не дім, а його особистий гараж!
— Я знаю! Тому, неборака, й бідує:
У тім гаражі він і днює й ночує!

Борис МИРОНЕНКО.

— А мене стриг шеф з міської перукарні.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Малюнки з журналів: «ЧАЯН» — Казань, «ВОЖИК» — Мінськ, «ШЛУОТА» — Вільнюс, «ДАДЗІС» — Рига, «ХЕНЕК» — Уфа.

Мал. Е. ЛУТОВА

— Невже я спізнився на поїзд?
— Не хвилюйтесь, це вчорашній відійшов.

Мал. І. ГРЮЙШКА

Без слів.

Мал. Т. ФАІЗОВА

— Де це ти шлявся?

Мал. З. ШТЕЙНІСА

Без слів.

Мал. Н. ДОРАШ

— Ой, як вам личить ця шапочка.

Мал. І. БРІНКІСА

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Про те, як у місті Львові будівельники, риючи котлован під фундамент нового будинку, в одному місці поштамтували телефонний кабель та ще й розбили бетонований телефонний колодязь, а в іншому місці розтросили п'ять азбестоцементних кабельних труб, розповідалося, у фейлетоні «Копарники» («Перець» № 24 за 1981 рік).

Як повідомив заступник голови виконкому Львівської міськради І. М. Лощинич, факти, наведені у фейлетоні, мали місце. З цього приводу у міськвиконкомі проведено нараду, на якій суворо попереджено керівників організацій, що виконують земляні роботи у місті Львові, про неприпустимість повторення подібних випадків. Одночасно міськвиконком зобов'язав міську державну архітектурну будівельну інспекцію і управління капітального будівництва посилювати нагляд за веденням земляних робіт. Нині усі пошкодження ліквідовано.

◆ «Не замочивши ніг» — замітку під такою назвою було надруковано у № 3 журналу. В ній повідомлялося про те, що керівники Крижопільського спеціалізованого монтажного управління № 109 обіцяли ще в минулому році закінчити ремонт греблі у селі Нетребівці (Томашпільський район на Вінниччині), але слова не дотримали.

Після виступу Перця керуючий трестом «Вінницяводбуд» Б. В. Бойко повідомив, що усі ремонтні роботи закінчено.

◆ «До яких пір наші діти будуть діставатися до школи на попутних машинах?» — запитували батьки учнів з села Тетянівки (Донецька обл.) у своєму листі до редакції. З цим листом Перець звернувся до виконкому Слов'янської райради.

Заступник голови райвиконкому Н. К. Кир'яков надіслав редакції відповідь про те, що лист розглянуто на місці і вжито заходів. Тепер до школи дітей регулярно підвозить автобус.

◆ У тому ж номері журналу було опубліковано лист про те, що у селищі Ков'яги (Валківський район) не освітлюються вулиці.

Перший заступник голови виконкому Харківської облради Ю. І. Куцаєв повідомив, що вуличне освітлення у селищі повністю налагоджено.

◆ Молодь села Нові Маклевичі (Київщина) поскаржилася редакції на те, що в їхньому клубі непривільно, незатишно, що він давно потребує ремонту. Та й до самого клубу дійти не просто, бо площа перед ним уся в калюжах та баюрах.

Після втручання в цю справу Перця голова виконкому Іванківської райради тов. Білоконь повідомив, що приміщення клубу вже відремонтовано, площу перед клубом заасфальтовано, покладено огорожу.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 10 (1124)
(на українському мові).
Видавництво «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16.04.82. Підписано до друку 05.05.82. БФ 10827. Формат видання 70 × 108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.1. Тираж 2.588.500. Зам. 01806.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

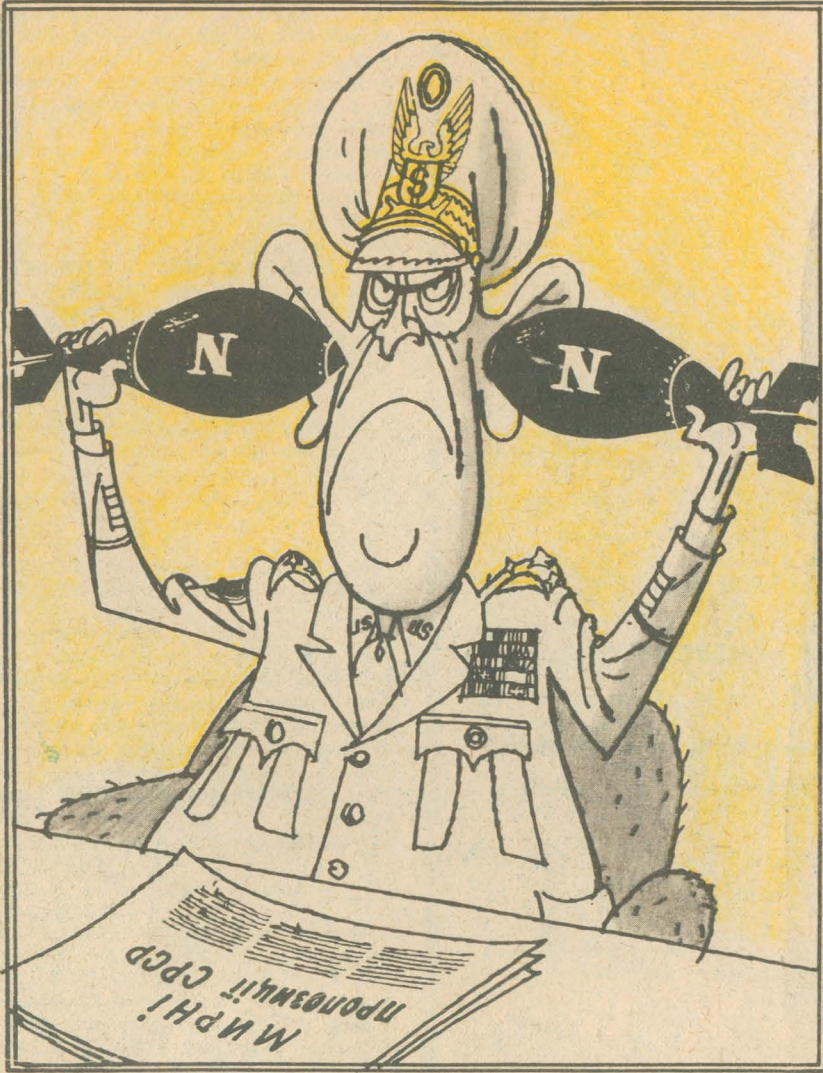
Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Ордену Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

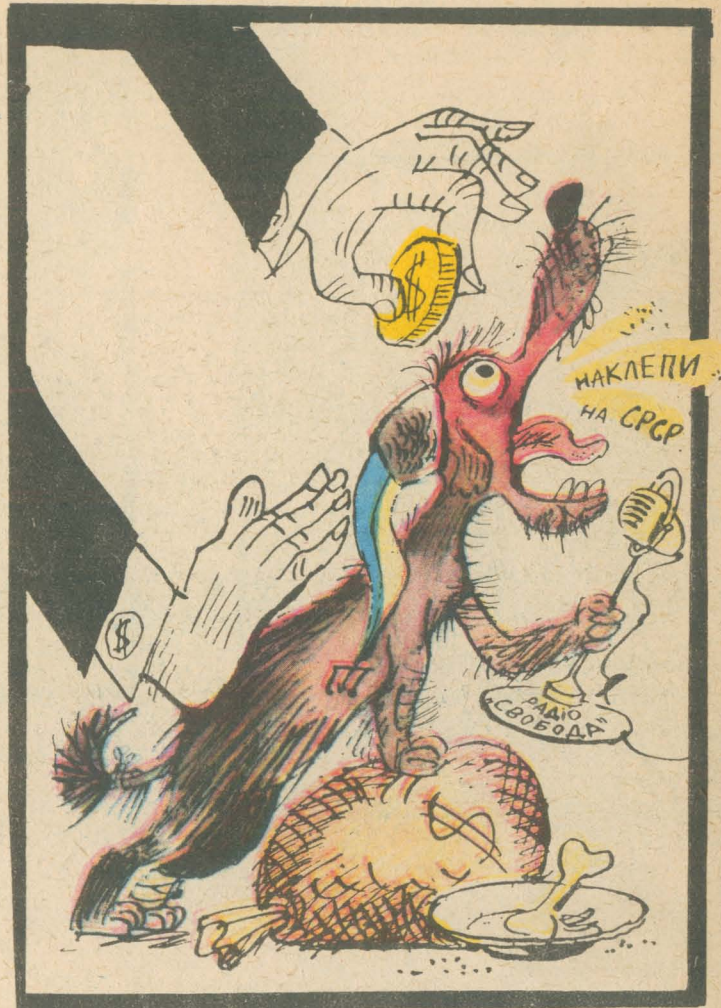
Колг 24-1

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

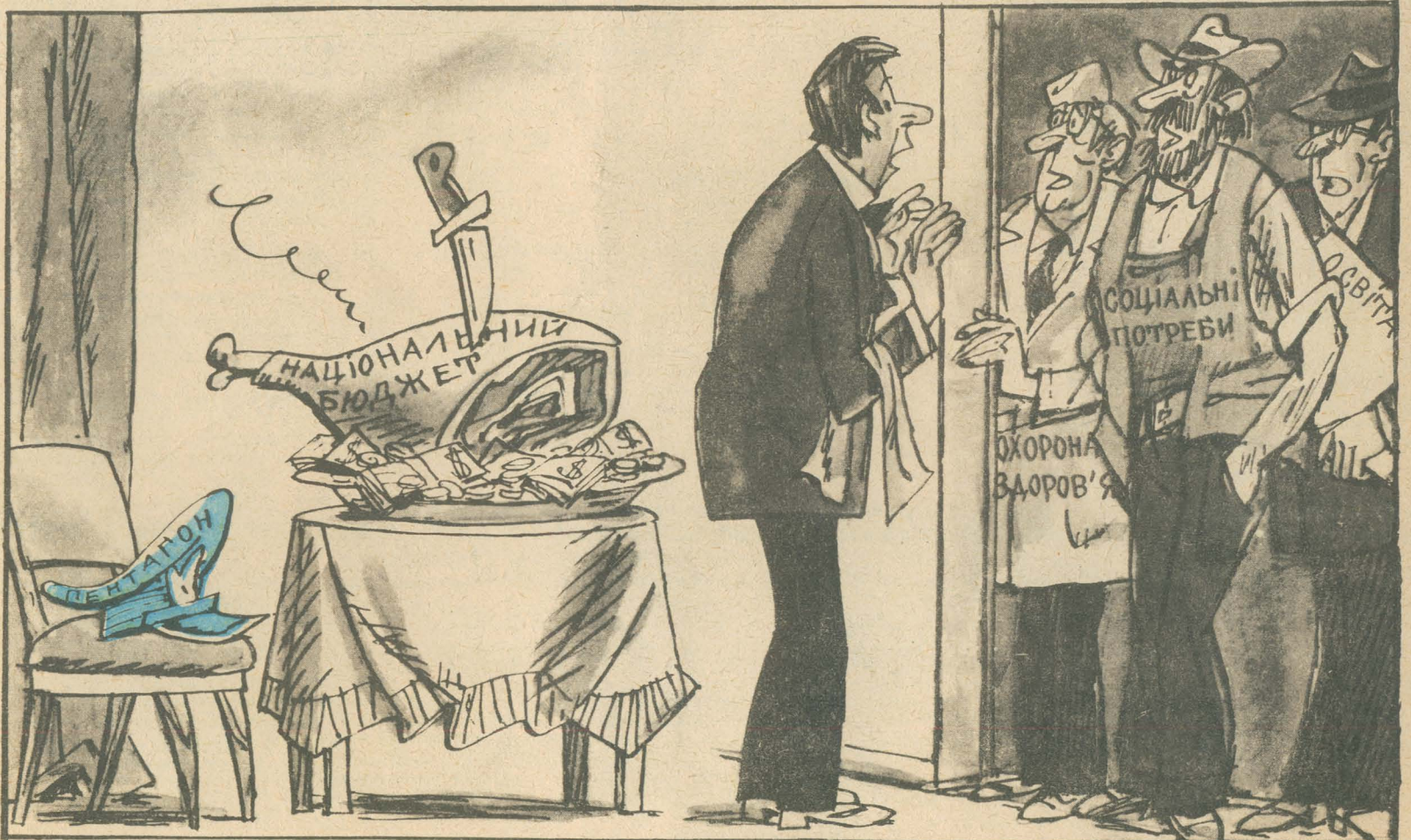
— Я не чув ні про які мирні ініціативи СРСР.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Чужа ласка — сироті великдень.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Вільних місць нема!